

PAUL MICLĂU

THE DOOR OF TIME

Sonnets

English version by Cristina Tătaru

*

UȘA TIMPULUI

Sonete

Traducere de Cristina Tătaru

Tehnoredactor: Camelia Brîndușa BĂRBAT

Cavallioti 2010
Polona 115, 010497 București
www.cavallioti.ro

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

MICLĂU, PAUL

The door of time = Ușa timpului / Paul Miclău ; trad. în lb. engl.: Cristina Tătaru ; cuvânt înainte: George Volceanov. - București : Cavallioti, 2010

ISBN 978-606-551-014-2

I. Tătaru, Cristina (trad.)

II. Volceanov, George (pref.)

821.135.1-1=111=135.1

PAUL MICLĂU

THE DOOR OF TIME

Sonnets

English version by Cristina Tătaru

*

UȘA TIMPULUI

Sonete

Traducere de Cristina Tătaru

Cavallioti
2010

FOREWORD

British and American readers are aware of a long tradition of novelists (like Vladimir Nabokov, Malcolm Bradbury, David Lodge and A.S. Byatt) and poets (like Allen Tate, Robert Penn Warren, John Crowe Ransom, Theodore Roethke, Randall Jarrell, John Berryman, Robert Lowell, Diane Wakosky and so on) who successfully embarked upon an academic career as well. Romanian literature has fewer cases of academic fiction writers / poets to boast with. George Călinescu (literary critic and historian, novelist, and poet) and Alexandru Philippide (critic, poet, and translator) are the exceptions that instantly come to one's mind when speaking of the first half of the 20th century Romanian literature.

Things have changed towards the end of the 20th century, when several poets who had set out as the "generation in blue jeans" in the early 1980s joined the academe after the fall of Communism. Paul Miclău (b. 1931) is, probably, the one and only Romanian academic *and* poet that fills the gap between Călinescu's generation and the generation in jeans represented by the now academic poets Mircea Cărtărescu, Ion Bogdan Lefter, Alexandru Mușina, Romulus Bucur, Andrei Bodiș, and others. He also illustrates the almost unique case in which one's literary production parallels one's academic career in terms of innovation and success.

Paul Miclău is the founder of the Romanian school of semiotics, a distinguished linguist, who got a Ph. D. in France and taught at the University of Montpellier and at the Sorbonne. At the time when I was an undergraduate, Paul Miclău was the Dean of the Faculty of Foreign Languages and Literatures at the University of Bucharest. As an academic, Professor Miclău published his works in both Romanian and French. His volume in prose, *Roumains deracinés*, published in France in 1995, won the award of Association des Ecrivains de Langue

Française; *Le poème moderne* (2001) is an outstanding scholarly contribution to the study of modern French poetry and poetics.

As a poet, Paul Miclău has likewise been writing in both Romanian and French. Romania has long contributed to the French canon with several authors turned *auteurs* after embracing French as the linguistic vehicle of their writings; we could mention, in passing, Eugène Ionesco, Benjamin Fondane, Panaït Istrati, Emil Cioran, George Astaloş, Matei Vişniec, and many more. Paul Miclău is, again, a unique case of a poet who has constantly written in both languages, and one of the very few Romanian poets who have written within the prosodic confines of the sonnet in both Romanian and a foreign language. (He is actually one of the two Romanian poets that spring to my mind; the other is Violeta Popa, a great Shakespeare translator and sonneteer in her own right, who writes in both Romanian and English). Professor Miclău's literary production is impressive as regards the amount and variety of his sonnets: he has had twelve volumes of sonnets published up to date (five in French, six in Romanian, one bilingual). This is, indeed, a great feat, if we take a look at the careers of leading poets of the 1960s and the 1980s (Marin Sorescu and Mircea Cărtărescu, respectively); their poetic inspiration seemed to be drained pretty soon after their debut: the former reinvented himself as a successful playwright, while the latter has taken to writing bulky novels. While other important poets abandon poetry in their early thirties, Paul Miclău's creative muse still keeps him busy. He has written more than two thousand sonnets and in recent years he has kept writing at the brisk pace of a sonnet per day in response to his perpetual spiritual need and quest, tackling the universal themes of love, mutability, anxiety, life and death, being and non-being, metaphysics.

We certainly should not measure Professor Miclău's poetic achievements only in quantitative terms. Paul Miclău is the man who has innovated and reshaped the Romanian sonnet as a fixed pattern. Not only has he written his French sonnets in 12-syllable alexandrines, but he has also introduced the alexandrine (the 12- or 13-syllable line with a caesura) into Romanian poetry. In the sonnets of the nineteenth-century Romantic poet Mihai Eminescu, who is still considered by many literary historians the centre of the Romanian canon, his

forerunners' experiments into accommodating the trochee, amphibrach, and alexandrine were supplanted by the use of the iambic pentameter. Professor Miclău has retrieved and perfected the long-lost and forgotten alexandrine in an attempt to reconcile the Romanian sonnet with the heritage of the illustrious members of the Pleiades. One cannot blame a scholar in French studies for being biased towards the alexandrine instead of the English / German iambic pentameter. On the contrary, the commentators of Paul Miclău's poetic works have remarked upon the natural tone his sonnets have in Romanian, as if the Romanian sonnet had always been meant to be written in alexandrines rhyming *abba abba ccd eed*. Long ago, Pierre de Ronsard was proud of his Walachian ancestry. Today, French poetry, the French sonnet can claim yet another great voice that has risen from the banks of the Danube.

The natural tone, the train of thought, the metaphorical language, and the musical quality of the original sonnets have been exquisitely rendered and preserved in Cristina Tătaru's brilliant translation of Paul Miclău's sonnets. Cristina Tătaru (associate professor at the "Babeş-Bolyai" University of Cluj-Napoca) is one of the very few Romanian translators who still stick to the inherent beauty originating from the *form* of a poem, from its fixed pattern, rhyming structure, imagery, and all the stuff that distinguish poetry from non-poetry, all the ingredients that make up the *language of poetry*. In an age when the blurred label of *postmodernism* proclaims total disrespect for traditional literary forms and values (disrespect that is, alas, visible in literary translation, too!), Cristina Tătaru, a translation theorist and an experienced translator of poetry, who has chosen English as the target language of her translations, has lived up to our expectations by producing this remarkable translation of a sequence of sonnets by Paul Miclău.

George Volceanov

CUVÂNT-ÎNAINTE

Cititorii britanici și americani sunt familiarizați cu tradiția romancierilor (precum Vladimir Nabokov, Malcolm Bradbury, David Lodge și A.S. Byatt) și a poezilor (precum Allen Tate, Robert Penn Warren, John Crowe Ransom, Theodore Roethke, Randall Jarrell, John Berryman, Robert Lowell, Diane Wakosky etc.) care au avut parte și de o strălucită carieră universitară. Literatura română se poate lăuda cu mai puține cazuri de prozatori / poeți universitari. George Călinescu (critic și istoric literar, romancier și poet) și Alexandru Philippide (critic, poet și traducător) sunt excepțiile notabile în prima jumătate a secolului 20.

Lucrurile s-au mai schimbat spre sfârșitul secolului 20, când numeroși poeți care la începutul anilor 1980 și-au început cariera literară în așa-numita “generație în blugi” au ajuns să ocupe un loc important în învățământul universitar după căderea comunismului.

Paul Miclău (n. 1931) este, probabil, singurul universitar și poet de cursă lungă, care umple golul dintre generația lui Călinescu și generația în blugi reprezentată de poezii astăzi universitari: Mircea Cărtărescu, Ion Bogdan Lefter, Alexandru Mușina, Romulus Bucur, Andrei Bodiș și alții, ilustrând cazul aproape unic în care producția literară și cariera universitară se situează la același nivel înalt prin succesul și caracterul lor inovator.

Paul Miclău este întemeietorul școlii românești de semiotică, un distins lingvist care a obținut titlul de doctor în filologie în Franța, a predat la Universitatea din Montpellier și la Sorbona; îmi amintesc cu plăcere că pe vremea când eram student, profesorul Miclău era decanul Facultății de Limbi și Literaturi Străine din cadrul Universității București. Universitarul Paul Miclău și-a publicat scrierile atât în română cât și în franceză. Volumul său de proză *Roumains deracinés*, publicat în Franța în anul 1995 a fost premiat de Association des Ecrivains de Langue Française, iar *Le poème moderne* (2001) reprezintă o valoroasă contribuție la studiul poeziei și poeziei moderne franceze.

Și ca poet, Paul Miclău scrie în egală măsură în limbile română și franceză. România a contribuit în decursul timpului la conturarea canonului francez cu numeroși autori deveniți *auteurs* după ce au îmbrățișat limba franceză ca vehicul de comunicare în scrierile lor; i-am putea menționa, în trecere, pe Eugène Ionesco, Benjamin Fondane, Panaït Istrati, Emil Cioran, George Astaloș, Matei Vișniec și mulți alții. Din nou, Paul Miclău reprezintă cazul unic al unui poet care a scris constant în ambele limbi amintite anterior și unul dintre foarte puținii poeți români care au scris sonet în limba română și o limbă străină. (De fapt, este unul din cei doi poeți care ne vin instantaneu în minte, celălalt fiind Violeta Popa, o mare traducătoare a lui Shakespeare și, în același timp, autoare de sonete în limbile română și engleză).

Producția literară a profesorului Miclău este impresionantă prin cantitatea și varietatea sa, autorul având la activ douăsprezece volume de sonete publicate până în prezent (cinci în franceză, șase în română și unul bilingv). Este o performanță notabilă, dacă ne gândim că poeții de frunte ai generațiilor șaizeciste și optzeciste (Marin Sorescu, respectiv Mircea Cărtărescu) au renunțat la poezie la relativ scurt timp după debut; Sorescu s-a reinventat ca dramaturg de mare succes la box-office, în timp ce Cărtărescu s-a dedicat scrierii de romane-fluviu. În timp ce alți poeți importanți abandonează poezia după împlinirea vârstei de treizeci de ani, pe Paul Miclău muza poeziei continuă să-l inspire și astăzi. Până-n prezent, profesorul Miclău a ajuns să scrie peste două mii de sonete, în anii din urmă având chiar perioade în care nu trece o zi fără compunerea unui sonet, expresie a unei continue nevoi și căutări spirituale, în încercarea de a afla răspuns la întrebări ce țin de teme universale precum erosul, temporalitatea, angoasa, neantul, metafizica.

Desigur, nu se cuvine să apreciem performanțele poetice ale profesorului Miclău exclusiv în termeni cantitativi. Paul Miclău nu este doar cel mai prolific sonetist român, ci și cel care a inovat, a remodelat sonetul român ca formă prozodică fixă. Nu numai că și-a compus sonetele din limba franceză în alexandrini, în spiritul tradiției franceze, ci a introdus o formă flexibilă a acestuia (de 12-13 silabe, cu cezură) și în poezia română. În sonetele sale, marele nostru romantic Mihai Eminescu, în care mulți continuă să vadă centrul canonului literar românesc, a înlocuit tentativele înaintașilor săi de-a introduce

alexandrinul, troheul și amfibrahul în sonetul românesc, optând pentru sonetul în pentametrul iambic descins din creația shakespeariană și cea a imitatorilor săi germani. Profesorul Miclău a recuperat și a perfecționat alexandrinul peste care se așternuse praful uitării într-o încercare de a reconcilia sonetul românesc cu moștenirea culturală lăsată de iluștrii membri ai Pleiadei.

Nu putem condamna opțiunea unui distins romanist pentru cultivarea alexandrinului în dauna pentametrelui iambic de sorginte anglo-germană. Dimpotrivă, comentatorii poeziei lui Paul Miclău au remarcat în unanimitate tonul firesc al sonetelor sale compuse în limba română, de parcă sonetul românesc ar fi fost dintotdeauna gândit să fie scris în alexandrini, cu rimele dispuse după tiparul *abba abba ccd eed*. Cu secole în urmă, Pierre de Ronsard se mândrea cu descendența sa valahă. Astăzi, poezia franceză / francofonă poate revendica o nouă voce poetică ilustră ce s-a ridicat de la malurile Dunării.

Tonul natural, succesiunea ideilor, limbajul metaforic și calitatea muzicală a sonetelor incluse în acest volum se păstrează și sunt perfect redate în traducerea strălucită semnată de Cristina Tătaru. Conferențiar universitar la Universitatea „Babeș-Bolyai” din Cluj-Napoca, Cristina Tătaru este unul dintre pușinii traducători de astăzi care țin la conservarea frumuseții inerente ce decurge din *forma* unei poezii, din forma ei prozodică fixă, din tiparul rimelor, imagistica și toate celelalte componente care deosebesc poezia de ne-poezie, toate ingredientele care laolaltă alcătuiesc *limbajul poetic*.

În vremuri când eticheta vagă, confuză, a *postmodernismului* proclamă lipsa totală de respect pentru formele și valorile literare tradiționale (lipsă de respect, din păcate atât de vizibilă și în traduceri literare!), Cristina Tătaru, teoretician al traducerii și traducător de poezie cu o bogată experiență în domeniu, care a optat pentru limba engleză ca limbă-țintă a tălmăcirilor sale, se situează din nou la nivelul așteptărilor noastre, oferindu-ne această traducere impecabilă a unui ciclu de sonete de Paul Miclău.

George Volceanov

The Door of Time

Sonnets

*

Ușa timpului

Sonete

The Arrow of the Shade

A trembling shade, last night, came over by my side,
and in a contact straight, vibrations came to me
within my confined space I felt them utterly,
from its turmoil I sensed the wake of the word's tide.

Tossing in bed I was and, gently restless, I'd
obey to pain while nothing to say was left to me,
as thinking of the void had its own finery,
while, 'neath my brow I felt it, in cynic rise abide.

An arrow from a bow then touched me suddenly,
I felt that all the moments were breaking within me.
The dragon in the dream inflicted wounds and jeered,

as it was lurking 'round to bite me in the neck,
his ugly face all lit up with cheering, speck by speck,
but, riding a centaur, from there I disappeared.

Bucharest, October the 31st, 09

Săgeata umbrei

Azi noapte a venit o umbră tremurîndă
într-un contact direct vibrații mi-a transmis
și le-am simțit adînc în spațiul meu închis
iar din tumultul ei tot verbul cum cuvîntă

Mă răsucea în pat neliniștea mea blîndă
primeam necaz supus n-aveam nimic de zis
iar gîndul la neant avea al lui dichis
sub fruntea mea vedeam cum cinic se avîntă

Deodată m-a atins săgeata dintr-un arc
și-n mine am văzut cum clipele se sparg
Alături răni făcea oniricul balaur

pe mine mă pîndea să muște al meu gît
și fericiri luceau pe chipul lui urît
dar eu am dispărut călare pe-un centaur

București, 31 X 09

Roots of Heaven

My thought is straying, lost in corridors of cold,
I wade through a non-discourse with shades of sadness, yet
I softly turn them over on their smooth faces, that
lengthened with fear, my fingers should not deface the old

and hidden matrices, with teachings fully set.
I even feel like shouting as one of them I hold,
as when I ran among Dutch-weeds, in days of old,
arms holding all the youth's warm perfume I could get.

After so much unrest, be quiet for a while;
I'd like to give you craving for immortality
that should invade your being on threads of secrecy

which like some lithe extensions of roots of heaven pile.
And in the depth a red song is now a-playing, mute,
inviting us to join a feast of absolute.

Bucharest, November the 2nd, 09

Rădăcini de rai

Cu gândul rătăcit prin culoar de frig
străbat un non discurs cu unde de tristețe
dar le răstorn ușor pe moile lor fețe
cu degete prelungi de frică să nu stric

ascunsele matrici prea pline de povețe
Pe una o surprind și-mi vine chiar să strig
ca-n vremea când fugeam pe câmp de pipirig
și-n brațe cald strîngeam parfum de tinerețe

Te-ai frămîntat destul cuminte așa să stai
să îți insuflu-aș vrea un dor de nemurire
în tine să-l resimți prin tainicele fire

ca fine prelungiri din rădăcini de rai
Și cîntă în profund o roșie melodie
prin care-un absolut la praznicu-i ne-mbie

București, 2 XI 09

The Land of Light

Last night I could come out of all those waves of haze,
I flapped the wings of thought through dreams, while passing by,
drops of a new beginning took shape from them, and, high
in an auspicious morning, the sun shone out, ablaze.

The morn itself is learning, hand on the pen, new ways
to gambol in the word, my old estate, where I
saw light endowed with voice, so that, with no deny
it should rephrase the world anew, with glowing rays.

Since I am made of meaning, upon those rays I row,
in the discursive being I feel the moments grow,
knowing that they would bloom upon an edge of trail,

meandering along towards that mythic spring,
that I may peerless verse, by parsing with, it sing,
which, still, a scent of candles might with itself entail.

Bucharest, 19th of September 09

Ținutul luminii

Azi noapte am ieșit din vălurita ceață
cu aripe de gând prin vise am trecut
din ele-au răsărit noi stropi de început
cu soare izbucnit în bună dimineată

Cu mîna pe condei ea însăși reînvață
să zburde în cuvînt ca-n vechiul meu ținut
în care grăitor lumina s-a născut
ca lumii să îi dea o inedită față

Din sens fiind făcut pe raze eu plutesc
în ființa de discurs simt clipele cum cresc
știind c-or înflori pe margini de cărare

ce duce șerpuind spre miticul izvor
să mă conjug cu el în vers nemuritor
dar care va avea un iz de lumînare

București, 19 IX 09

Gloomy Sky

My soul turned inside-out, I am returning home,
and through the rooms I look for scents that still repose
upon those meanings gone from shades of deeds and those
quaint memories I have and that no yarn can comb.

I'm echoing myself those hapless words that roam,
and now I dissipate as rays bewitched, whose cause
is no more to be found in whispers' waving rows,
a smokeless fire drank them into the nothing's foam.

I'm entering the stall that's falling now apart
a darkened corner stands proof to my wailing heart
the lamb has disappeared for long, for he's been killed

and neither he nor faith did ever resurrect,
cause for too long, by suffering our souls are marred and
wrecked
and on the hill the sky's already locked and sealed.

Bucharest, September 21st, 09

Cer închis

Cu sufletu răsfrint acasă mă întorc
și caut prin odăi miresme aplecate
pe sensul dispărut din umbrele de fapte
și chiar din amintiri fără fire ce se torc

Eu însumi sînt ecou de vorbe fără noroc
mă disipez acum ca raze deocheate
ce surse nu mai au sub unduiri de șoapste
sorbite de nimic în fumul fără foc

În staul merg apoi și văd cum stă să cadă
iar colțu-ntunecat îmi este o dovadă
că mielul-a dispărut de mult fiind ucis

și n-au mai înviat nici el și nici credința
căci prea-ncercați am fost de toată suferința
iar cerul sus pe deal s-a fost deja închis

București, 21 IX 09

Dust of Speech

I sit on the old bed with marks of discourses,
on pillows made of moments I warmly bend my ear,
to the great wastes I listen, that make them disappear
and where my meaning all has flown in agonies.

I'm empty of myself, no thought is coming near,
either from down below or the heights' distances
in the eternal sunset, a point of silences
I am, and suns come screaming their pains for me to hear.

Obedient, I take them into my tired heart,
but causes in the depth can no longer tell apart.
I bend low to the judgement most roughly on me passed,

by absent gods, with dust of speech and in the land
of Miorita, I've inflicted my own end,
imminent nothingness will be my payment last.

Bucharest, November 22st, 09

Pulbere de grai

M-așez pe patul vechi cu urme de discurs
urechea cald mi-aplec pe pernele de clipe
și-ascult cum se tot duc în marile risipe
în care sensul meu în agonii s-a scurs

De mine eu sînt gol nu vrea să se-nfripe
un gînd venind de jos nici altul dinspre sus
sînt punctul de tăceri din veșnicul apus
durerile din sori în mine vin să țipe

În cordul obosit cuminte le primesc
dar pricini din adînc nu pot să mai ghicesc
Umil mă las supus la aspra judecată

a zeilor absenți cu pulbere de grai
sînt autonimicit pe mioritic plai
neantul iminent mi-e ultima răsplată

București, 22 XI 09

The Balance of Synaesthesiae

At once, I find myself with a book in each hand,
and, as I hold them thus, it seems to me I am
a scales, to weigh the gift miraculous in them;
one platter holding meaning, the other light. I end

by making the whole world become a balance, which
now rises into song, then falls in agony,
is in supreme torment, or comes to ecstasy
new kinds of form and substance as it will come to reach.

And with my magic pen I shape them into verse
that gives them soul and axes of thought, as it occurs.
I tear them from myself, they rip me to the waste

They slash my utterance open, like splitting husks of maize,
warm fruits of smell and sound out to the light to raise,
which afterwards my eye should fondle with the taste.

Bucharest, November the 23st, 09

Balanța de sinestezii

Deodată mă trezesc cu două cărți în mână
și cum le țin așa îmi pare că-s cântar
cu care cumpănesc acest mirific dar
pe-un taler este sens și pe-altul o lumină

Prin ele lumea fac să fie o balanță
ce urcă într-un cînt ori cade în necaz
se chinuie cumplit ori trece în extaz
cu ipostaze noi de formă și substanță

În vers le modelează cu magicul condei
ce suflete le dă și axe de idei
Din mine eu le rup și simt că mă sfișie

iar verbul mi-l desfac ca foi de cucuruz
să iasă caldul fruct de miros și auz
pe care ochiul meu cu gusturi îl mîngîie

București, 23 XI 09

Time Corner

Her being's undergoing a heavy test now; she's
perfidiously ambushed in a time corner wry,
I'd like to change her path as much as I can try,
to beam up as a light in her dark distances.

Though overwhelmed by trouble, she's smiling still, as though
she were the little rose that's struck by hail, and like
a discourse that is blooming over the soul's hard strike;
but I am at a loss, for entropy does grow.

There's insecurity that's written on her face
that easily I read in letters of thought, intense,
the very sky is hungry to grasp its hidden sense,

which fervently it's searching in the great balls of haze.
The old delusion makes him say he's my friend, with grace,
in the agelong triangle letting me take my place.

Bucharest, November the 25th, 09

Colț de timp

Ființa ei acum supusă-i la-ncercare
pîndită e perfid la colțul strîmb de timp
aș vrea cît oi putea cărarea să i-o schimb
lumină să-i răsar pe-ntunecata zare

Cuprinsă-i de necaz și totuși ea zîmbește
ca micul trandafir de grindină lovit
ca înflorit discurs în sufletul rănit
dar sînt descumpănit căci entropia crește

Nesiguranța e înscrisă pe-a ei față
și o citesc ușor pe slovele de gînd
de sensul ei ascuns chiar cerul e flămînd

și-l caută fervent în ghelele de ceață
Mi-e prieten zice el în bătrînescul crez
în veșnicul triumghi mă lasă să m-așez

București, 25 XI 09

Dead Leaves

A layer of dead leaves, like never ere,
in a huge quilt of hues the garden fills,
with leaves of dreams and with their scented thrills,
the writ of fate accomplished now they bear.

Here are the cravings interwoven, wills
whose destiny's forever meant to wear
the russet tales in a book's fire, fair,
lit by the word that love in it conceals.

But now I feel the drive is fading' way
to utter anything in thought or song,
in common voices or in royal sway.

The sense of being's slowly lost, along
with its own scent that's rotting, one might say.
In Vad, the orchard will not live for long.

Bucharest, December the 3rd, 09

Frunze moarte

Ca niciodată strat de frunze moarte
au prins grădina într-un larg covor
cu foi de vise și parfumat fior
ca să-mplinească scrisul cel de soarte

Aci țesute-s clipele de dor
ce au menire îndelung să poarte
povești roșcate ca un foc din carte
pe care-l nalță verbul de amor

Dar simt acum cum se istovește
treptat impulsul de a mai grăi
cu voci banale poate chiar regește

Încet se pierde sensul de a fi
din el mireasma parcă putrezește
la Vad livada mult nu va trăi

București, 3 XII 09

Sunshine and Void

Out on the boulevards, the autumn light
is softly singing warm as if from dreams.
The sun brings paradises in its beams,
from which the angels soft might soon alight.

And open souls walk slowly and it seems
that vowels wreathe sound, softer and more bright;
the yellow day is full of meanings' might,
that seem to come way from the heavens' brims.

The palace, though, among its empty walls
shines much too sadly with its shapes long gone;
a dead wave's song the sound of void recalls

In dead words a demented sound howls on,
on old shards thickening the dust that falls.
And in the void the fingerprints are none.

Bucharest, November the 28th,
December the 3rd, 09

Soare și vid

Pe bulevarde cînt-acum lumină
de toamnă caldă coborînd din vise
Soarele-aduce blînde paradise
din care îngerii așteptăm să vină

Se plimb-agale suflete deschise
vocale-n salbe au rostire lină
gălbuie ziua e de sensuri plină
din ceruri nalte par a fi desprinse

Palatul însă printre goale ziduri
prea trist străluce cu figuri absente
iar unde moarte vor să cînte-n viduri

În stinse vorbe sunete demente
îngroașă colbul urmelor de hîrburi
în tot neantul nu mai sînt amprente

București, 28 XI, 3 XII 09

Text and Baptisms

I've started now re-writing myself again; I thought
before, it would be easy to find myself anew,
that by my worn-out writing I'd live again all through
some fact or thought my body that's still alive has sought.

But I'm dispersed today, not knowing, as I ought,
to tell apart the flood of feelings, for there do
no lights, no flowers, instants in royal corners queue,
no song in chestnut braids with any perfume caught.

Therefore I'm only text with bales of ghosts and some
in phrases that I utter at crossroads slowly come.
There's no more splendid meaning in words; still in my pen

there resurrects a craving that it make love upon
the sheets of paper, like in a bed of thoughts, and run
to great baptisms bringing new creatures once again.

Bucharest, Saint Nicholas, 09

Text și botezuri

Am început din nou acum să mă rescriu
'Nainte eu credeam că-ușor mă regăsesc
că-n scrisul învechit deodată re trăiesc
vreun fapt ori vre un gând în trupul încă viu

Dar azi m-am dispersat nemaiputînd să știu
noianul de trăiri căci nu se împletesc
nici clipe nici lumini nici flori în colț regesc
nici cîntec cu parfum în părul castaniu

De-aceea sînt doar text cu gheme de năluci
iar unele apar în fraze de răscruci
În vorbe nu mai sînt superbe înțelesuri

Și totuși vine iar o poftă în condei
de-a se iubi pe foi ca-n patul de idei
s-aducă iar făpturi la marile botezuri

București, Sîn Nicolaie 09

The Red Spell

A bunch of vowels new again you found,
which we may lay under the arching sky.
A north wind made a detour, passing by,
to let your body's petal song resound

in deep sonatas on the pathways wound.
My vibrant bass I give you here; we lie
in a red spell, fulfilled extremes are nigh,
twirled in a bed of oranges we're bound.

A verb has dawned now in the blood that's got
a fruit of fire in its gorgeous knot.
Triangle lying in a pear's white core,

that's charged with meanings, throbbing vividly;
tell me that you will come again to me,
so that my time should blossom up once more.

Bucharest, December the 6th, 09

Roșul soroc

Iar ai adus buchet de noi vocale
să îl culcăm sub arcul de cer gol
Din nord un vînt făcu un larg ocol
ca trupul tău să-mi cînte cu petale

sonate-adînci pe căile plurale
Aci îți pun vibrantul meu bemol
în roș soroc spre împlinitul pol
ce-l răsucim pe pat de portocale

În sînge-acum a răsărit un verb
cu foc rodind în nodul lui superb
Triunghi culcat în miezul alb de pară

pulsează lung cu înțelesuri vii
Să-mi spui te rog la mine că mai vii
ca timpul meu să înflorească iară

București, 6 XII 09

The Glass

I'll introduce myself: I'm nothing but a glass
though what is best in this wide world I offer you.
Especially if filled with ancient wine I do
make you believe you're tasting some nectar; for it's thus
that the high gods in heaven with it presented us.
So listen with your mouths the poem I tell you,
and let velvety perfume your soul in depth imbue,
worthy of the transparent bliss that I to you pass.
No trace of any flaw in my figure does occur;
in a pure balance, I am a perfect cylinder.
A sum of harmonies when you hold me I reflect,
which all, vibrating, all through your body I impart.
I bring the palpitation of God into your heart,
so that after you've suffered, through death you resurrect.

Bucharest, December the 7th, 09

Paharul

Eu mă prezint acum nu sînt decît pahar
dar pot să vă ofer din lume ce-i mai bun
În mod deosebit cu vinul cel străbun
iluzie vă dau că voi gustați nectar
căci de la zeii-nalți acela e un dar
Cu gura s-ascultați poemul ce vi-l spun
în suflet să primiți catifelat parfum
și să vă-nvredniciți de transparentul har
În forma mea nu am nici urmă de defect
în echilibru pur cilindru sînt perfect
În mîină cînd mă ții sînt sumă de-armonii
pe care le transmit vibrînd în trupul tău
În inimă-ți aduc palpit de dumnezău
ca după suferinți prin moarte să învii

București, 7 XII 09

Thirst of Fruit

I feel a secret seed that's dancing within you,
as in a fairies' dance, that secret thrills does bear,
we're in the room uphill, with wooden ceiling, where
Impressionists are hung on walls as white as due.

Your body's sculptured by the chisel of a new
and faithful master-carver, who marks with utter care
our time, that now the perfume of timelessness will bear,
and leaves our beings' craving painted with light's sweet hue.

It's out of it that now I tore you out, hot beam,
and planted into you my red impulse's stream.
The miracle of fruit I tasted thirstily,

while on long lashes moments of softness lay at rest,
which then with drowsy fingers so slowly I caressed
and wiped out from duration the words „It cannot be”.

Bucharest, December the 7th, 09

Sete de roade

În tine simt un joc de tainică sămânță
precum de iele dans cu un ascuns îndemn
în camera din deal tavan avînd de lemn
cu impresioniști pe albul de cuviință

Sculptat e trupul tău cu dalta de credință
a unui meșter nou ce-și pune un însemn
pe timpul ce-o avea parfumul de peren
lumina lui lăsînd pe dorul din ființă

Din ea acum eu fascicol cald te-am smuls
și-n tine am sădit tot roșul meu impuls
Cu sete am gustat miracolul de roade

pe genele prelungi moi clipe s-au culcat
cu degete de vis ușor le-am mîngîiat
și din durat-am șters enunțul nu se poate

București, 7 XII 09

The Sonnet 'neath my Brow

For quite a while I've seen the sonnet 'neath my brow,
the thought in it still vaguely beyond the words a-hiding,
and vagrantly up here far from the earth abiding,
which to great bales of dots became reduced by now.

Some isolated verse shows like a bridge's bow,
I try to wade across it, in a great torment's guiding;
still listening to mummy's enchanted spell that's sliding
ever so slowly onto small thoughts that I avow.

New pains, then, at my temple, in shards my poem make,
and to its syntax then the restless bow they break.
Through tiny crumbs of meaning then there creeps up the drive

that I lay hands upon the magic pen again
that I might cling to any quaint odds and ends and then
as if from sounds of violin the world I should revive.

Bucharest, December the 7th, 09

Sonetul de sub frunte

De un anume timp sonetu-l văd sub frunte
cu gândul încă vag ascuns pe sub cuvânt
și hoinărind pe-aci departe de pământ
ce îi redus astfel la gheme mari de puncte

Vreun vers mai izolat apare ca o punte
pe care-ncerc să trec dar cu un grav frământ
de mami tot ascult un fermecat descânt
ce se așază lin pe cugete mărunte

La tîmplă noi dureri poemul meu îl sparg
sintaxei lui strivind neobositul arc
Prin cioburi mici de sens pornirea se strecoară

de-a pune mîna iar pe magicul condei
să mă agăț din nou de cîte un crîmpei
și lumea s-o refac din cînt ca de vioară

București, 7 XII 09

Reality and Dream

I sense reality as dreams and dreams as real,
both form and substance fade from objects that I face,
and there are no more landmarks of distance in my space,
and no more superposing phenomena I feel.

For long has gone from me the flute's vibrating zeal,
resonance-boxes are a long extinguished race,
and no more fragrance brings to my memory France's grace,
where even the Mistral died out for all I feel.

Duration cracked beneath the shock of the oneirical,
the links are broken all throughout the discourse lyrical.
And in the drowsy thought there come new sequences

in which I'm drawn to enter, tempted suspiciously.
The movie is absurd and meaningless to me,
the present is dictated by the great absences.

Bucharest, December the 8th, 09

Real și vis

Realu-l simt ca vis și visul ca real
din obiect dispar și formă și substanță
în spațiu nu mai sînt repere de distanță
nici suprapuneri nu-s în plan fenomenal

De mult s-a prăpădit vibrantul din caval
niciunde nu mai sînt cutii de rezonanță
și nu mai e parfum cu amintiri de franță
în care a murit și vîntul zis mistral

Durata a plesnit sub șocul din oniric
verigile s-au rupt din tot discursul liric
În gîndul adormit se iscă noi secvențe

în ele eu sînt tras suspect fiind ispitit
Dar filmul e absurd cu tîlc neavenit
prezentul e dictat de marile absențe

București, 8 XII 09

Seeds of Night

For long I've picked for you soft strands of stars and bright
as versets I laid them into your warm dome gleaming
so sweet under the drowsy moments, while, a-dreaming,
the word would slip between the rings so closed and tight.

Charmed, I stroked heavy petals upon your breasts and, white,
your body thrilled like under a sky of meanings seeming;
love sang to us in bunches of light upon us beaming,
duration underneath my fingers did alight.

At once a little lime-tree grew up from our bed
with freshness scents of gods around us it did spread.
Then we got drunk on taste of whispers red, and, slow,

And all the unsaid meaning came whispering on our lip,
while in its mythic nest the noon did fall asleep,
dreaming the seeds of night would bear some fruit and grow.

Bucharest, December the 8th, 09

Semințe de noapte

Delung ți-am adunat șiraguri moi de stele
versete ți le-am pus în caldă bolta ta
sub clipele de vis ea dulce strălucea
iar verbul luneca prin strînsele inele

Vrăjit eu mîngîiam pe sîni petale grele
iar trupul ca de cer semantic fremăta
în razele buchet iubirea ne cînta
durata s-aprindea sub degetele mele

Deodată răsări în pat un pui de tei
ce proaspăt răspîndea parfum de dumnezei
apoi ne-am îmbătat cu gustul roș de șoapte

pe buze murmura tot sensul inedit
amiaza adormea în cuibul ei de mit
visînd că se-mplinesc semințele de noapte

București, 8 XII 09

The Sonnet as an Icon

An icon seems the sonnet, when I lay eyes on it,
it's made of signs all bound into a whole that's set
up by a row of musts come from a code and met
by spirits for the art of making crowns born fit.

It's framed into the song in pews and it does sit
in timelessness's taste, priests' voices that embed
and in its word the fruit of faith is slowly bred
it calls us the old rite in secrecy to meet.

There comes to life a meaning that's long forgot, perhaps,
as smoke over the village and time does slowly lapse.
I stroke and feel its velvety substance with my eyes,

where the deep meaning lies embedded in each sign,
come from the absolute in which there intertwine
the signals from above saying the star would rise.

Bucharest, December the 9th and 12th, 09

Sonetul ca icoană

Sonetul cînd îl văd îmi pare o icoană
din semne e făcut legate într-un tot
ce-ascultă de cerinți fixate într-un cod
cu spirit încarnat ca-n arta de coroană

El este înrămat pe cîntecul din strană
și-n iz de veșnicii în glasul de preot
în verbul lui înscris credința face rod
la ritual străbun cu taină el ne cheamă

Învie în el sens ce poate-a fost uitat
cu trecerea de timp în fumul lui pe sat
Cu ochii îl mîngîi și-i pipăi catifeaua

în care s-a depus adîncul înțeleș
din clipe de-absolut în care se-ntreș
semnalele de sus de cînd răsare steaua

București, 9, 12 XII 09

Skies of Churches

New skies of churches still keep growing within me,
with olive branches clad in little and soft leaves,
with words and songs vibrating, a magic swarm that weaves
in spheric predications sense to entirety.

And magic miracles seem younger now to be,
and become grafts, engrafting the tree of who believes,
they are already blooming on its innocent leaves,
like dreams shone up in eyes of clerics ardently.

Head bent, I'm in the midst of the church, in all this might
and from my native wax I'm now inspiring light.
Home, on High Hill, all urge me insistently to go,

souls of departed parents to meet there, once returned,
who, under the dead time, all into saints have turned,
and in the voice of candles to hear their murmur slow.

Bucharest, December the 10th, 09

Ceruri de biserici

În mine tot mai cresc noi ceruri de biserici
cu ramuri de măslin în frunze mici și moi
cu vorbe și cântări vibrînd în magic roi
cînd sensuri se-mplinesc în predicății sferici

Și tot mai tineri sînt miracolii feerici
în pomul de credinți făcîndu-se altoi
ce înfloresc deja pe inocente foi
cum visul strălucea în ochi adînci de clerici

În mijloc stau acum cu capul aplecat
lumină inspirînd din ceara mea din sat
Mă cheamă insistent la noi pe Dealu Mare

să mă-ntîlnesc aci cu suflet de părinți
pe care timpul mort i-a prefăcut în sfinți
ce freamătă ușor sub glas de lumînare

București, 10 XII 09

Eternity in Alert

I'm listening to light and sadness in the night,
with non-existing whispers in whiteness as they sway;
I lie in bed, 'neath instants' too slowly flying 'way,
that stick in turns on walls enshrouded to the sight.

I see it well my verbs are drunk under the flight
of visions black on drowsy surfaces that stay.
but softly conjugate on waves of stress and they
lengthen with calm or fall in accent that's not right.

I am the slave o'ertired with melodies so warm,
that from the corners of old madnesses a-swarm.
I'm wondering why these, either, won't fall to sleep, inert

they mix with otherworldly meaning, it appears,
that's bound in retrospect to my posthumous years,
by which eternity has entered in alert.

Bucharest, December the 11th 09.
Anniversary

Veșnicia în alarmă

În noapte tot ascult lumină și tristeți
cu albe legănări în șoaptele absente
și stau în pat lungit sub clipele prea lente
ce se lipesc la rînd pe nevăzuți pereți

Prea bine seama-mi dau că verbii-mi sînt cam beți
de negre năluciri pe ape somnolente
Dar se conjugă lin pe valuri de accente
ce calme se lungesc ori cad în timpi nedrepti

Sînt sclavul obosit de calde melodii
ce izvorăsc din colț de foste nebunii
Mă mir de ce nu vor nici ele să adoarmă

se mestecă cu sens venit din alte lumi
retrospectiv legat de anii mei postumi
prin care veșnicia se află în alarmă

București, 11 XII 09.
Aniversare

A God's Impulse

I frown to see duration ahead, as it does stand,
I'm trying to caress it, as I am drawing near,
just like at my beginnings, timidly and with fear,
fully aware my love for it could have no end.

Of dreamless prose I wanted to rid myself and bend
its hackneyed worthlessness under my pillow, here
and let my feeling flow in a free sweep and sheer
meanings of blooms to open, as dullness off I fend.

Duration understood and in her sweet caress
the moment made of velvet wept tears of happiness.
At dawn, this morning, oozing with heavy light was she,

that I into my verb did thoroughly embed,
like in the time when I a god-like impulse had
and time's swift flow was full of melody to me.

Bucharest, December the 12th, 09

Impuls de zeu

Durata-n față-mi stă și o privesc cu freamăt
m-apropii mult de ea și-ncerc să o mîngîi
timid dar cu fior ca-n clipele dintîi
știind c-amorul meu putea să n-aibă capăt

De proza fără vis voiam ca să mă lapdă
balastul ei banal să-l pun sub căpătîi
flux liber să îmi las la simțămînt să îi
deschid un sens de flori departe de ce-i searbăd

Dar ea m-a înțeles și-n brațe mult m-a strîns
iar clipa de velur de fericire-a plîns
Azi dimineață-n zori mustea de grea lumină

pe care o am prins în predicatul meu
ca-n vremea cînd aveam impulsul ca de zeu
și curgerea de timp de cîntec era plină

București, 12 XII 09

Burnt Nest

Last night, again, a star attempted timidly
to unforseenly fall upon my bed of straw,
although the nest before was nothing but a glow
of blood in thrills, all striving one day to come to be.

I'd waited for the queen of clouds impatiently,
that she allay the trouble there in my mind and go
anointing it with all-heal, as does a calm bath glow,
and soothe its open wounds of unhealed meaning, see.

There was a shut-down vault above me then, and there
vibrated all the echo of my unsaid-yet prayer.
Then, out of it there fell a smell of dirge, a-warning.

Now on my page the letters are badly broken all,
ideas in my words to vampiric sucking fall.
And there, in nothing's corner, so slow, a voice is mourning.

Bucharest, December the 13th 09

Cuib ars

Azi noapte iar o stea timid a încercat
să-mi cadă necrezut pe patul meu de paie
dar cuibu-aci era nainte o văpaie
de sînge fremătînd în prag de necreat

Regina dintre nori o am tot așteptat
necazul meu din gînd pe loc să mi-l înmoaie
să-mi pună un balsam ca într-o calmă baie
deschiselor lui răni din sens nevindecat

Deasupra mea atunci o boltă sta închisă
vibra dar cu ecou din ruga mea nezisă
Din ea căzu apoi miros de parastas

Pe foaia mea acum stau slovele rău rupte
ideile din verbi vampiric au fost supte
În colțul lui nimic se tînguie un glas

București, 13 XII 09

Pining for Pain

Your eyes all made of wheat with all its bluish taste
put syllables of warmth into my crib of dream;
I make a bunch of them in a desire extreme,
deep in the high-lit night, as hermits' thoughts as chaste.

And songs light up beneath voices in stars, in haste,
I breed them and towards the paradise they teem,
which human in the apple forbidden now does seem,
euphoria bears in it deceitful seeds of waste.

And in the palimpsest for destinies I search,
take out to read the one in which my death does lurch.
Its dagger stabbed me through my veins and arteries

the clock its rusty needle has thrust now into me
time stopped it on the edge of myth and, ruthlessly
in nothingness the pining for pain did even cease.

Bucharest, December the 14th 09

Dorul de durere

Toți ochii tăi de grâu cu izul lui albastru
silabe calde-mi pun în leagănul de vis
din ele-mi fac buchet cu poftă și dichis
în noaptea de lumini ca gândul de sihastru

Iar cîntece s-aprind sub vocile din astru
pe care le cultiv în sens de paradis
ce s-a umanizat în mărul interzis
euforia fiind sămînță de dezastru

Destinele la rînd le caut în palimpsest
și-l scot la bun citit pe cel ce-a fost funest
Pumnalu-i m-a lovit în vene și artere

și ceasul m-a împuns cu acul ruginit
iar timpul l-a oprit la margine de mit
neantul omorînd chiar dorul de durere

București, 14 XII 09

The Window

Towards the world my window gives me the opening
and it would drain in it my fascinated eye,
my mind that splits it open feels that it has to try
to search a spring with waters that names are murmuring.

In semiosis, warm, the light is spluttering,
a genesis with wonders of meaning fed and I
am destined to partake in this feast that is so high,
but I a humble, white discourse of prayer bring.

The incense of soft flakes is falling now again,
I'm taken to the village of long ago, back when
my soul would blow the flowers that on the windows froze

and then the bell would chime, for them to take Uphill
the last of the departed in brimless shadows still,
eternities of branches to watch him softly doze.

Bucharest, December the 16th, 09

Fereastra

Fereastra mea îmi dă deschidere spre lume
și ochiul fascinat de ea ar fi sorbit
cu mintea mea-l desfac și simt că e menit
să caute izvor cu murmure de nume

În semioză cald lumina face spume
geneză cu minuni de sens astfel hrănit
Acest mărit ospăț îmi este hărăzit
dar în discurs umil de albă rugăciune

Afară cade iar tămîie de fulgi moi
ducîndu-mă în sat cu anii înapoi
cînd sufletul sufla pe florile din geamuri

și clopotul suna să ducă sus în Deal
pe ultimul plecat în umbre fără mal
să doarmă liniștit sub veșnicii de ramuri

București, 16 XII 09

A Bunch of Eyes

Nothing but eyes you are, from head down to your toes
that watch from every angle ever so carefully;
mixed scents, like Tuculescu's painting appear to me,
still they are velvety like eyes of tamest does.

Even your strands of hair attempts at questions pose,
their waves expecting answers of essence heavenly;
long lashes then fulfil the utmost prodigy
of a spring day in which optical concerts rose.

And in the lips of love, eyelids give forth the urge
entreating, of the call your face does make emerge.
Even your breasts look up and ardent wish they blend,

deep meanings in the sensuous game I thus can read
in the ocular centre there stays, caressed, the seed
the sight in all willpower does, as a focus, end.

Bucharest, December the 17th, 09

Buchet de ochi

Ești toată numai ochi din cap pînă-n picioare
din fiecare unghi atent ei mă privesc
amestecat parfum ca-n actul țuculesc
dar sînt catifelați ca cei de căprioare

Chiar pletele emit cercări întrebătoare
cu valurile lor răspunsu-l vor ceresc
iar genele prelungi miracole-ntregesc
în opticul concert cu iz de primăvară

În buzele de-amor pleoapele dau glas
chemărilor ce sînt înscrise pe obraz
Și sîinii își aprind privirile-n dorințe

un sens adînc iscînd în senzualul joc
Sămînța cu răsfăț în ocular mijloc
înceie ca focar vederea din voințe

București, 17 XII 09

The Bank of the Sonnet

Language and life embed all there's most complex and
the deepest structures held in what's existing; all
the universe around in signs they can make fall,
in clear equivalence or into shades that blend.

As to some new discourse in words or texts to send,
of soul and thought it can new consonances call,
ank look for magic hidden within the word's deep soul,
too beautiful a dowry thus to the light to lend.

But on the sonnet's bank, when warm, it comes to sit,
upon the poet's face it stops by wondering hit.
for on duration's waves he can be borne with ease,

scents of metonymies he leaves behind and so
he'll make of them new shots of melodies to grow,
out of the harp of mysteries that's tuned with stars as keys.

Bucharest, December the 19th, 09

Malul de sonet

Viață și limbaj sînt cele mai complexe
și mai adînci structuri din tot ce e fiind
întregul univers cu semne îl cuprind
în clar echivalent ori zonă de reflexe

Cît despre nou discurs pe vorbe ori pe texte
el scoate armonii din suflet și din gînd
și caută magii în inimi de cuvînt
luminii oferind o prea frumoasă zestre

Dar cînd s-așază cald pe malul de sonet
s-oprește cu mirări pe chipul de poet
ce e purtat ușor pe valuri de durată

lăsînd în urma lui de iz metonimii
din care-or răsări puieti de melodii
în harfa de mister cu stele acordată

București, 19 XII 09

Moments' Flight

That/who I am, I don't know, yet, where I come from, do,
I come from that quaint village where lights at crossroads show;
even today my craving entreats me there to go,
though somehow I'm considered a stranger through and through.

Wherever I should go on paths of sighs and rue,
I still find out from voices of ghosts that murmur slow
many of these are paths on which they'd lay me low,
in laughter or in pain that concomitant grew.

Now I'm suspended on the moments in white flight,
that wish to carry me in thoughts of wings so light.
And if there were a moral, I'd be a book, since I

have been reduced to words, so few of which were writ.
and all forbidden impulses would be here in it;
while as a heavy, dusty, forgotten tome I'll lie.

Bucharest, December the 20th, 09

Zbor de clipe

Nu știu că/cine sînt dar știu de unde vin
din satul cu lumini ivite la răscruce
și astăzi dorul meu acolo mă conduce
chiar dacă pe-undeva sînt socotit străin

Dar încotro mă duc pe drumul cu suspin
mai aflu uneori din glasuri de năluce
că multe sînt cărări pe care m-ar tot duce
aproape simultan cu rîsete ori chin

Acum sînt suspendat de zborul alb de clipe
ce vor a mă purta pe gîndul de aripe
Morala dac-ar fi eu carte-am să mă fac

la vorbe doar redus puține fiind scrise
Aci ar cuvînta impulsuri interzise
ca tom greu prăfuit uitat eu am să zac

București, 20 XII 09

Night in Daytime

The word is gleaming warm, held in a song of gaze,
lips open as in charms appearing drowsily,
in a red murmur when desire came to be
to bring new meaning out that deep in nature stays.

With prayers in return, the roses now I praise,
there, in your blood, on waves of abyss dancing free;
in the smile's meaning they now bloom up suddenly,
'neath the new sign that our fulfulment's arts now raise,

The figure of haphazard I now in you disdain
and lock it in a fiery spot, its fruit to gain.
Our noon is now submitted to yonder drives you see,

to bear nocturnal fruit beneath the day's sun's sign;
now when the unhinged rays from both of us will shine,
and the full predicate will be amazed in glee.

Bucharest, December the 20th, 09

Noaptea zilei

Lucește verbul cald în cântecul privirii
iar buze se deschid ca-n farmecul din vis
în murmur roșu când dorința s-a înscris
să iasă sensul nou din loc adînc al firii

Cu-ntoarse rugăciuni îți laud trandafirii
din sîngele jucînd pe unde de abis
ce înfloresc subit în sensul din surîs
sub semnul inedit al artei împlinirii

Eu cifra de hazard în tine o desfid
iar ca să prindă rod în colț de foc o-nchid
Amiaza noastră acum supusă-i la pornire

de-a naște fruct nocturn sub soarele de zi
cînd razele din noi nebune-or răsări
iar predicatorul plin fericire-o să se mire

București, 20 XII 09

The Door of Time

For a long while I stood humbly in front of it,
or near its fastened latch I hurriedly passed by,
feeling my tiny creature was then devoid thereby
of the thread that could give me good grounds on which to sit.

Of late, the door told me „try, if you want, a bit”.
I shyly opened it and saw with no deny
all countless years, a somewhat grey dust, came down to lie
on things and upon thoughts by the gods' image lit.

Another, more remote one, had „ta-ta-taa” on, and
turned quickly on its hinges under my warmed-up hand.
A flux of sound took me over the waves that pour

of meaning only, with some hues of destiny.
But whereas thus I float, I bow submissively
to shadows of ideas upon an absent shore.

Bucharest, December 21th 09

Ușa timpului

O lungă vreme-am stat umil în fața ei
ori am trecut grăbit pe lângă-nchizătură
simțind că sînt lipsit în mica mea făptură
de firul ce putea să-mi dea un bun temei

Recent mi-a ușa spus încearcă dacă vrei
Timid o am deschis văzînd cum făr' măsură
toți anii s-au depus în pulbere cam sură
pe lucruri și pe gînd cu iz de dumnezei

Pe-o alta mai în fund scria ta-ta-ta-taa
ea s-a deschis ușor la caldă mîna mea
Un flux sonor m-a luat purtîndu-mă pe valuri

iscate doar din sens cu tonuri de destin
Dar tot plutind așa smerit eu mă închin
la umbre de idei de pe absente maluri

București, 21 XII 09

The Taste of Undeath

More secretly I feel pure murmur heavenly,
upon my bed of thought, as moments it does fall,
as 'neath the vault it happened for the first time of all,
then, when the earth was given hard worldly status, see.

I see them in my furrow now grow, vigorously,
red blooms of meaning which keep count upon my whole
impulse of fruit within spring's body, that I, sole,
with words, as is a madman, untress frantically.

The perfume of the day we melt in a long strain,
that tends in juicy hours its plentiful to gain.
The warm iambi dance in the breasts' thrill and bring

fate's buds into a deep mirage where they are sunk,
while on the taste of undeath we were still getting drunk,
and thought that all the little gods we are mastering.

Bucharest, December the 21st, 09

Gustul de nemoarte

Mai tainic simt acum un murmur pur ceresc
pe patul meu de gînd drept clipe el coboară
aşa cum se-ntîmpla sub boltă-ntîia oară
pămîntului să-i dea un greu statut lumesc

Şi astăzi eu le văd în brazda mea cum cresc
ca roşii flori de sens prin care îmi măsoară
impulsul meu de fruct în trup de primăvară
pe care ca nebun cu verb o despletesc

Topim parfum de zi în zbatere prelungă
ce tinde-n ceas mustos totală să ajungă
Dansează iambii calzi în freamătul din sîni

ca-ntr-un adînc miraj cu germenii de soarte
pe cînd ne îmbătam cu gustul de nemoarte
iar peste zeii mici noi ne credeam stăpîni

Bucureşti, 21 XII 09

The Ascent of the Flakes

The snow that's falling now, back to the sky does pour,
with all its sea of flakes, and thus a creed soars high
that's warmly oozing out of my white being; I
am much elated by the carols at my door.

Like in my shepherd's words, the smell's green as before,
as when the lambs cavorted, the likely to deny
and soar in spirit to where lands of favour lie,
to honour the new sailor above, on heaven's shore.

From here up to the vaults a state of meanings, bound,
allows the song of creeds within it to resound.
There is an echo in my little discourse knit,

which bears duration's murmur embedded in it, keen,
a spirit of concerto as there has never been,
hoping that on the magic picture it will be writ.

Bucharest, December the 22nd, 09

Înălțarea fulgilor

Zăpada de acum se-ntoarce sus pe cer
cu marea ei de fulgi 'nălțînd astfel credință
ce izvorăște cald din alba mea ființă
însuflețită mult cu cîntecul de ler

Miroase încă crud ca verbul meu de-oier
cînd mieii se jucau sărînd peste puțină
s-atingă întru duh tărîmul cu priință
spre a cinsti-n țării pe noul corăbier

De-aici pînă în bolți e-o stare de-nțelesuri
în care se aud cîntările de crezuri
În micul meu discurs se simte un ecou

ce este impregnat cu susur de durată
în spirit de concert cum n-a fost niciodată
sperînd să fie-nscris pe magicul tablou

București, 22 XII 09

Seeds in the Metaphor

My little lamb sent me down to the city's core;
her instinct told her that soon, very soon, there might
something on our poor earth from heavens' brink alight,
a chain of overturnings that have been dreamed before.

When I reach there, I see everything's true and, more,
in straws of meaning, warm, the saint word comes to light,
this world that's full of sins illuminating bright,
and freeing any man of all the chains he bore.

I brought it as a gift my fragment of discourse,
with its undisclosed meaning born in my sheepfold coarse.
In my amphora precious I slowly let it pour,

while on the strings of sense, rhetoric, it vibrated,
full of good-will, but more discreet than it was fated,
to root it, then, I put seeds in the metaphor.

Bucharest, December the 24th, 09

Sămînță-n metaforă

Mioara mea mi-a zis să merg chiar în cetate
instinctul îi spunea că foarte în curînd
ceva s-o întîmpla pe bietul nost' pămînt
un șir de răsturnări care-au mai fost visate

Acolo cînd ajung văd că-s adevărate
pe paie de cald sens se naște verbul sfînt
în lumea cu păcat lumină aducînd
să scape orice om de lanțuri ferecate

Eu i-am adus ca dar fragmentul de discurs
iscat din stîna mea cu tîlcul nepătruns
frumos l-am așezat în scumpa mea amforă

retoric el vibra pe corzi de înțeles
și totuși prea discret chiar dacă-n gînd ales
ca să-ncolțesc-am pus sămînță-n metaforă

București, 24 XII 09

Christmas

As on a holiday duration gets dilated,
the linear race aspiring to gain some volume, thus
what's posthumous the present delight ignores and does
into the brimless mind bring images elated.
In golden smiles, the moments are prey, lengthily baited
wide to the thirst of living, letting the ashes pass,
for all is spinning on its axis with no fuss.
I'm witnessing all this, not very elevated.
The gift breaks off in me, too much resorted to
in this vertical world that I am struggling through.
Yet, in a quiet whisper I'm singing still, inside,
last night it left me with the charm of dreams to rest
written in tiny figures in this lyrical nest,
that in its timeless murmur I may my waters tide.

Christmas, 2009, somewhere

Crăciun

În zi de sărbătoare durata se dilată
iar cursa lineară aspiră la volum
prezenta desfătare nu știe ce-i postum
în mintea fără margini tablouri se arată
În zîmbete de aur minutele sînt pradă
largi poftei de trăire uitîndă și de scrum
căci totul se învîrte pe axul lui acum
Eu sînt aci ca martor dar fără de paradă
Se rupe-n mine harul căci prea solicitat
în lumea verticală în care mă tot zbat
Dar cînt pe dinăuntru ca în discretul susur
ce mi-a lăsat azi noapte miracolul oniric
înscriș cu mici figuri în cuibul ăsta liric
sperînd într-o vărsare în veșnicul său murmur

Crăciun 2009, undeva

The Fall of the Word

I'm feeling now, inside myself, the word is falling,
craving to float upon the depth of waves and so
become part of the choir of darknesses and go
flickering shade upon traces of pain, appalling.

Conceits of power in them have sedimented, rolling
like streaks of ash remaining where former lights did glow,
games of discourse in charmed gardens used to show,
where now even illusion's drops have long stopped calling.

I'm but the shreds of meaning lost in synecdoche,
or, in the dust on books, I'm some metonymy.
Some echo will be lost in some rare utterance,

when folks lacking the mood to swallow sonnets find
suspicious anything that's in the poet's mind
and fatten chewing slowly on their own ignorance.

Bucharest, December the 26th, 09

Căderea verbului

Acum în mine simt cum verbul e-n cădere
cu dor de a pluti pe undă-n adâncimi
să intre ca părtaș în cor de-ntunecimi
cu umbre pîlpîind pe urme de durere

În ele s-au depus orgolii de putere
ca dîre de cenuși din fostele lumini
cu jocul de discurs în farmec de grădini
în care au pierit și stropii de părere

Mă văd ca sens uitat în sinecdoci ca părți
ori ca metonimii în praful de pe cărți
S-o rătăci ecou în rară vreo vorbire

cînd lumii fără chef să-nghită un sonet
i s-o părea suspect tot gîndul de poet
și se va îngrășa de propria neștire

București, 26 XII 09

The Silences in Verse

Again the night is flowing down from the heights of sky,
streams split apart in forests of shadows dark and deep
leaves fall from them that tremble on waves in gentle sweep
and swallow up the moments while stars are lapsing by.

Secluded in a corner, the source of worlds does lie,
willing to breed some states with connotations steep.
But suddenly the kiss in bloom does through it sweep,
its seeds of dawn all claiming it deeper and more nigh.

The light, then, from the mirror will dawn on us along,
Attempting to enclose us into its shining song
the plaits of thought yet other new tears will wet; the seed

falling from joys too full of meaning that we learn.
Upon red lips the silence of verses, then, will burn
and on the blood of passions relentlessly they'll feed,

Bucharest, December the 27th, 09

Tăcerile din versuri

Și curge noaptea iar din înălțimi de cer
șuvoaie se desfac în codru-adânc de umbre
din ele frunze cad ce freamătă în unde
și clipele înghit cu stele care pier

Obârșia de lumi aci într-un ungher
ar vrea să nască stări cu conotații sumbre
Sărutul înflorit deodată o pătrunde
semințele-i de zori tot mai profund îl cer

Lumina mai apoi răsare din oglindă
și-n cîntec strălucind încearcă să ne prindă
cînd pletele de gînd se moaie în noi lacrimi

ce cad din bucurii prea pline de-nțelesuri
Pe buze roșii ard tăcerile din versuri
și se hrănesc avid cu sîngele din patimi

București, 27 XII 09

Heading for Nothingness

Descending in myself in my weak hour, I'm
trying to find old shadows of things I have lived through
which not as some projections 'neath rays of nature grew,
but as faint streaks of meaning upon the floating time.

Instead of memories, a thinking void does rhyme,
producing non-discourse in ragged yarns I drew,
but even cruel nothing is an illusion, too,
of spirit disappearing under a wordless shrine.

I'm made again to surface after this plunge so feared,
even my non-appearance, to say the least, is weird,
but still endowed with power to nothingness to bring

its very self and all around it standing by.
Non-verbs that bred void swarms in all directions fly
my writing will be absolute zero, everything.

0, 0, 0

Nimienicire

În ceas slăbit încerc în mine să cobor
dorind a regăsi vechi umbre de trăire
ce nu sînt proiectări sub razele din fire
ci dîre de-nțeles pe timpul plutitor

În loc de amintiri neantul gînditor
produce nondiscurs în zdrențuite fire
dar și nimicul crud e doar o amăgire
de spirit dispărut în necuvîntător

Acest temut plonjon m-aduce iar afară
iar neșigura mea e cel puțin bizară
dar are noi puteri de a nimienici

chiar toată sinea ei și tot ce-o înconjoară
Neverbii înmulțiți în roiuri vide zboară
ca zero absolut tot scrisul meu va fi

0, 0, 0

Flakes from the Stars

I'm looking for my years that in the snowfall stray,
mixed up with flakes that fell from stars and they all seem
in the worst moments to have turned to frozen steam,
evaporating in my existence day by day.

I uselessly keep chasing some hint of smell that may
preserve some chunks of time, some image, ring, a seam
not even throats of little birdies did they trim.
Still, the white blanket smiled at me from where it lay.

With my mind's fingers stirring inquisitively round,
word traces sparsely scattered and scantily I found.
To patch them into discourse I can no longer bear

not even chunks of stories will stay back from the past
and thus the slightest echo of tidings will be lost
telling a verse is part of a whole out there, somewhere.

Bucharest, December the 29th, 09

Fulgi din stele

îmi caut anii mei ce-s rătăciți prin nea
amestecați fiind cu fulgi căzuți din stele
ca aburi înghețați în clipele mai rele
ce s-au evaporat în existența mea

Adulmec peste tot dar fără a afla
fragmentele de timp secvențe ori inele
nu apăreau măcar sub cioc de păsărele
Și totuși albul strat spre mine surîdea

Am răscolit apoi cu degete de minte
și am găsit arar vagi urme de cuvinte
Să înjghebez discurs din ele nu mai pot

trecutul nu va fi nici cioburi de poveste
va fi murit astfel orice ecou de veste
că undeva un vers e-o parte dintr-un tot

București, 29 XII 09

Deserted by Time

Near me a river's flowing in equal rhythm, slow
and takes my moments with it and carries them downstream;
the willow in my thought falls to the shade extreme
and leaves emit no signals where there's no wind to blow.

And sitting on the riverbank time deserts me, though
there is no sign of mourning within these bounds. I seem
to be made up of rooms all emptied to the brim,
where neither myth nor symbol is staying or will grow.

When, suddenly, behold, I felt duration greening
and putting down its roots in my unfinished being,
eager as she might be to taste of the unbound.

Already I can feel her bloom in the velvet dawn,
her fruit, like breasts she carries, while pacing on and on,
and leaves me there, forgotten in the murmuring ground.

Bucharest, December the 29th, 09

Părăsit de timp

Alături curge-un râu cu ritmu-i liniștit
și clipele îmi ia ducându-le la vale
iar salcia din gând în umbră se prăvale
și frunze fără vînt semnale nu emit

Stînd așezat pe mal de timp sînt părăsit
dar în acest hotar nu este semn de jale
cămările din eu sînt uimitor de goale
în ele nu mai stau nici simbol și nici mit

Cînd colo ce să vezi durata înverzită
își puse rădăcini în ființa-mi netrăită
setoasă cum e ea de iz în veșnicii

În zorii de velur o simt că și-nflorește
cu fructele ca sîni nainte tot pășește
lăsîndu-mă uitat sub murmurînde glii

București, 29 XII 09

The Stove

I'm by the bedroom stove and I'm baptized with fire,
light from the hearth is on my face, caressingly,
in the new alphabet it whispers, teaching me
to read new words of luck and omen in its pyre.

It says a moment long awaited-for is nigher,
a new name of great beauty that I should gain and be
for a new life be branded unprecedentedly,
that should flow in its mill-race incessantly and higher.

So, standing at the mess, like a good child, I seek
to hear the skies above bend down to me and speak
in flames of words that now have all around me grown.

I thus feel I'm reborn, my forehead branded new,
and this will help me cross the bridge when time is due,
towards a fertile land that's all with logos sown.

Bucharest, December the 30th, 09

Soba

La sobă-n dormitor sînt botezat cu foc
lumina din cuptor mă mîngîie pe faţă
cu noul alfabet şoptindă mă învaţă
să pot citi astfel cuvinte de noroc

Venit-a zice ea un aşteptat soroc
alt nume să îmi dea de mare frumusaţă
şi care va marca o inedită viaţă
cu sensul ei curgînd la nesfîrşit pe scoc

La slujba de acum ca un copil cuminte
sînt gata să ascult cum ceru-o să cuvînte
cu flacăra de verb în care sînt scaldat

Aşa simt că renasc cu semnul pus pe frunte
cu care am să pot a trece peste puncte
spre un tărîm fertil cu logos semănat

Bucureşti, 30 XII 09

The Mirror

When I gaze in the mirror, I'm seeing only thee,
as my own double, such as I created you
in sleepless nights as you appeared in ghostly hue,
as I accutely felt you rising out of me,

stealing my face and knowing that is how it should be.
So then my self I smoothly left, with no ado,
or maybe you'd believed I had but borrowed you,
wishing that lights become all of the interest due.

I gave you seed to bear late fruit and when it's done
to raise that human being as the most gentle son,
who'll have your lovely features imprinted on his face.

And mirroring himself, he'll see the two of us,
the miracle of being a graft enjoying thus,
all through his life he'll be exulting in that grace.

Bucharest, December the 30th, 09

Oglinda

'N-oglină cînd mă uit eu te zăresc pe tine
ca pe un dublu-al meu așa cum te-am creat
în nopțile făr' vis dar tare fantasmă
cînd eu simțeam acut că te ivești din mine

furîndu-mi al meu chip știind c-așa e bine
De șinea mea atunci ușor m-am lepădat
ori poate tu credeai că te-am împrumutat
dobînda eu dorind să fie în lumină

Sămînță eu ți-am dat ca să rodești tîrziu
și ființa să o crești ca pe-un cuminte fiu
dar care va avea frumoasa ta figură

Cînd el s-o oglindi vedea-va pe noi doi
și va gusta deplin miracol de altoi
pe care-l va trăi deasupra de măsură

București, 30 XII 09

Tilling with Time

There came into the world, 'neath the triumphant night,
a colt, a cub of time, so long awaited for;
although he was still shaking, sky-high they made him soar,
and those who gazed at him were struck by glory's might;

but he within himself was shyly floating light.
And I myself was meekly recoiling in my core,
knowing the time for tilling will soon be ripe and, more,
dead with fatigue, the horse will then, at eveningtide,

carry upon his back all of the lowered sky,
the magic in the field, where rummaged meanings lie.
Then we shall go to search for the sacred moments' spring,

that with its magic song we should allay our thirst
and which will make the words out of the seeds to burst.
So that, on the thought's shoulder, there should come forth a wing.

Bucharest, January the 1st, 10

Cu timpul la arat

În lume a venit sub noaptea triumfală
un mînz ca pui de timp cu mult prea aşteptat
deşi se clătina spre boltă fu-nălţat
iar cei care-l priveau erau loviţi de fală

dar el în sinea lui plutea doar cu sfială
Eu însumi stam umil în mine aşezat
ştiind că în curînd voi merge la arat
iar calul pe-nserat ca frînt de oboseală

în spate va purta tot cerul coborît
pe vraja din ogor cu sensul răscolit
Apoi vom căuta izvorul sfînt de clipe

ca să ne adăpăm cu magicul lui cînt
prin care verb va da seminţei din pămînt
Pe umerii de gînd ne-or creşte noi aripe

Bucureşti, 1 I 10

Absolute Zero

I keep on searching, but can't find you any more;
for long you've disappeared and so the world is bare
this kind of illness is the lot it has to share;
a space devoid of landmarks where I find nothing more.

That this would come to happen to me, I knew before;
of my own being, even, no longer I'm aware,
this very moment is unconsciously unfair,
since all the human pact to pieces it did tear.

You are not in discourse; words are eluding me;
behind each sign astray a lie and fraud I see.
The void must have a voice that I can hear no more

I'm hovering around it, but it will melt away
and nothingness from its own memory does stray,
for both of them to zero absolute do soar.

Bucharest, January the 1st, 10

Zero absolut

Te caut peste tot dar nu te mai găsesc
ai dispărut de mult și lumea este goală
ea suferă cumplit de o astfel de boală
în spațiul fără reper nimic nu nimeresc

Știam de la-nceput c-așa o s-o pățesc
nici de ființa mea nu am vreo socoteală
iar clipa de acum inconștient mă-nșală
căci ea a rupt deja tot pactul omenesc

Nu ești nici în discurs lipsit fiind de cuvinte
vreun semn mai rătăcit văd bine că mă minte
Neantul are glas dar nu îl mai aud

mă-nvîrt în jurul lui dar însuși se topește
de amintirea lui nimicul se ferește
Aspiră amîndoi la zero absolut

București, 1 I 10

The Bookcase

I am a bookcase and with wide shelves I'm endowed,
volumes of thoughts and feelings I'm harbouring within,
endearingly caressing the ones that are more thin,
while of the thicker ones I'm feeling very proud.

I'd like some crisp, new pages, to old ones, though, I vowed
my love, as they are shredded by time, on prints so keen
believing they hold signs of timelessnesses in,
sewing together logos in them with pathos loud.

So when someone approaches I tremble with vibration,
that on my hidden paths he'll have no hesitation.
And on my upper shelf the sonnets I have set.

By righteous setting we resemble you and me:
the radiance of meaning we savour constantly,
sharing at times with others the drunkenness of that.

Bucharest, January the 2nd, 10

Biblioteca

Biblioteca sînt cu rafturi generoase
volume găzduiesc de gînduri şi simţiri
le mîngîi cu mult drag pe cele ce-s subţiri
şi mîndră tare sînt de cele ce-s mai groase

Mi-ar place foile noi ador pe cele roase
de timp cu apetit gelos pe tipăriri
ce cred fundamental că-s semn de nemuriri
căci logosul zăcînd cu patosul se coase

Cînd vine cîte-un om cuprinsă-s de vibrări
că va parcurge-uşor ascunsele-mi cărări
În rîndul meu de sus am adunat sonete

Prin bune aşezări noi ne asemănăm
de sensul luminat mereu ne bucurăm
din el mai dăruim la alţii să se-mbete

Bucureşti, 2 I 10

Writing

To Solomon Marcus

With steps composed, upon duration's crest I pace;
And, at my left, tales bearing the scent of past I see;
I've often been afraid of them so childishly,
for fear some dragon might emerge with its fierce face.

Down in the vale a river with stormy waves does race
taking with it events whose meaning's still to me,
which throw the seed to bear beginnings new and be
the outburst of the hour swelling and moist with grace.

Then, at my right, I'm held in the state of poetry
as my Bohemian times are now brought back to me.
There's nothing here but poem most pure, and no more fact.

I sink in its warm touch and with no hesitation
I'm throwing far away all yesterday's narration
and get fulfilled performing again my writer's act.

Bucharest, January the 2nd, 10

Scriitură

Lui Solomon Marcus

Cu pașii rari tot merg pe creastă de durată
în stînga văd povești cu izul de trecut
de ele ca un prunc adesea m-am temut
să nu răsară-un zmeu cu fața fiorată

În vale curge-un rîu cu apa volburată
și-mi duce întîmplări cu tîlc acuma mut
sămînță aruncînd să nască început
ce va țîșni cumva din ora adăpată

În dreapta mă cuprind în starea de poem
ca-n vremea cînd eram pe undeva boem
Aci secvențe nu-s ci poezie pură

În ea mă las să cad cu calde mîngîieri
departe să arunc narația cu ieri
și să mă împlinesc în act de scriitură

București, 2 I 10

Violin Light

By violin light to surface out of the night I'm brought;
it gives me a sonata at times in clothes of dawn,
that in that unwall'd, open, soft spot which is my own
thrills my entire feeling on tiny waves of thought.

Out of my present winter a young spring is re-wrought,
reversed old ages sprout up, new shots in me are sown,
in tempos quick I'm craving to pull the bow alone;
new impetuses rounding in fleeting moments caught.

In my closed eyes there comes to life a universe
that's sparkled, as they pass, by long outbursts of verse.
There, at the alley's end, a poem, moist, does loom,

full of piano rhythms in its prolonged sound,
bringing the sun above my green space newly found,
and meanings that in my belated world now bloom.

Bucharest, January the 3rd, 10

Lumină de vioară

Mă scoate de prin nopți lumina de vioară
cîte-o sonată-mi dă în strai de dimineți
în locul desfăcut fără-urme de pereți
pe valuri mici de gînd simțirea mi-o-nfloară

Din iarna de acum îmi face primăvară
în mine muguri fac inverse bătrîneți
cu poftă de arcuș în timpii îndrăzneți
ce întregesc avînt sub clipele ce zboară

În ochii mei închiși se iscă-un univers
ce este străbătut de jeturi lungi de vers
La capăt de parcurs mustește-o poezie

cu ritmuri de pian în sunet prelungit
ce soare îmi aduc pe spațiul înverzît
și sensuri înfloresc în lumea mea tîrzie

București, 3 I 10

The Reflexive Poem

By the reflexive sonnet I'm brought back to the world,
or brutally or candidly in myself am cast;
for better exploration I'm sitting tight, steadfast,
in connotated states, better or worse, I'm hurled.

And naming them is hard, I feel, as they occurred,
for they are yet unheard-of, their hard intent is vast,
they even are suspended under the sun gone past,
with meanings vague or auras of miracles unfurled.

And to this quest I'm often complying with no fight,
efforts are sweet to make when they bring up a light.
But when a text is ended, another creature shows,

it makes the context new perfume and colour gain,
which metaphysically to flower scents pertain.
And in the new horizon a total verb there grows.

Bucharest, January the 4th, 10

Poemul reflexiv

Sonetul reflexiv mă scoate iar în lume
ori candid ori brutal în mine-s aruncat
spre a mă explora sînt bine așezat
în conotate stări mai rele ori mai bune

Simt multe greutateți în a le da un nume
căci inedite sînt în rostul complicat
și suspendate chiar sub soare scăpătat
cu sensul foarte vag ori aură de minune

În aste căutări adesea mă complac
eforturile-s dulci cînd o lumină fac
Dar cînd se-ncheie-un text o altă ființă apare

ea iscă în context parfumuri și culori
ce metafizic țin de-esențele de flori
În orizontul nou un verb total răsare

București, 4 I 10

The State of Meaning

The shell of words I peel away from meaning, so
that pure it should remain, without a language trace
without the slightest message come from the human race,
and even free of tiny mind waves that it should go.

With no before, it comes unsegmented in a row,
and with no after, nor with some present charge to face,
so well it is preserved of the world's pitching, base,
that neither plain adherence nor oaths around it grow.

It's but a state, no more, that I can feel afloat
say, as a ghost, in both my soul and in my thought.
In different strata, it is lying all about;

here I can find myself, if I become like it,
like a lamb's concept that I should integrate and fit,
from structuring with words set free that I come out.

Bucharest, January the 5th, 10

Starea de sens

Tot sensul îl dezghioc de coaja de cuvinte
ca să rămână pur fără-urme de limbaj
și nici măcar un rest de omenesc mesaj
și chiar eliberat de valuri mici de minte

Nu este segmentat nu are înainte
și nici un înapoi nici un prezent bagaj
e bine prezervat de-al lumii rău tangaj
de simple aderări și chiar de jurăminte

O stare este doar pe care-o simt plutind
să zicem ca un duh în suflet și în gând
În lume-i peste tot în straturi diferite

aci mă regăsesc dar devenind ca el
spre a mă integra ca un concept de miel
ieșind din structurări cu verbe dezrobite

București, 5 I 10

The Treasure

The treasure is a volume with tens of coins of gold,
of syllables that gather in a laborious art,
but 'neath the song of scythes they're lying in some part,
along with chiselled figures, like gems, together rolled.

The answer to the song that the earth's depths do hold,
that words in noble aura are trying to impart,
their golden tinkling striving out in the world to start,
is witness prized by kingdoms that are most high and bold.

Seldom, at midnights, flames most tiny start to race,
of the reborn semantics telling at vivid pace.
If, piously, to read, you're stepping on that ground,

to find the subtle balance of games with words and pass
to seek the coins of meaning hid' under the green grass.
Heavenly readers for them some day will sure be found.

Bucharest, St. John's Feast, 10

Comoara

Comoara-i un volum de galbeni zeci de mii
silabe ce s-adun' cu artă migăloasă
dar zac pe undeva sub cîntecul de coasă
cu strînse la un loc figuri bijuterii

Acela-i un răspuns la cîntul de sub glee
ce vorbele îl zic în aură aleasă
de clinchet auriu ce-n lume-ar vrea să iasă
ca martor prețuit de-nalte-mpărății

Arar la miez de nopți mici flăcări se arată
spunînd în ritm alert semantica-nviată
Pe-acolo dacă treci cucernic să citești

subtilul dialog al jocului cu verbe
și multele monezi de sens sub iarbă verde
Cîndva le vor găsi noi cititori cerești

București, Sfîntul Ion, 10

Trio

The trio sonnet has, when normally performed,
its words at the piano, sense on the violin,
as discourse interrupted and flux that thrills you in,
on its natural axis in a perfect concord.

Affection, disposition it takes in figures' chord,
on the connoted stratum, like evening marvels' din,
on waves of zephyr ebbing, then slowly flowing in,
upon the river curling that rustles narrow-shored.

In all there is an echo, vibrating deep on strings
of a warm cello, making scent fall on music's wings
its treble modulating in the stars' hum, adrift.

By rules of deep-toiled codes does everything abide;
that sing in matrices with the elated stride.
The poem's coming, thus, from heavens, as a gift.

Bucharest, January the 8th, 10

Trio

Sonetul trio e interpretat normal
cu vorbe la pian și sensul la vioară
ca discontin discurs și flux ce înfioară
într-un perfect acord pe axul natural

El duce în figuri afecte și moral
pe stratul conotat ca în minuni de seară
cu valuri de zefir ce urcă și coboară
pe râul unduit cu freamătul în mal

În toate-i un ecou vibrând profund pe coarde
de cald violoncel într-un parfum ce cade
cu grave modulări din murmurul stelar

Dar totul are legi din cod adânc lucrat
ce cântă în matrici cu sporul avântat
Poemul vine-astfel din ceruri ca un dar

București, 8 I 10

The Screen

I'm but a tiny screen, where lords in 'ordes appear,
'eaded by the big one who 'eads the country; I
can't 'elp receiving 'em or any shame deny,
but 'im an' all 'is mates are nought but 'erdsmen mere.
Ay, also wenches come, just like 'em, with no fear,
to show they 'ave cool bodies, jim-dandy passing by.
But in their minds I find them moronic dimwits, ay,
An' to a mate I say there's nought to ask for, here.
To me, like to a sibyl they oft will come, and go
without the merest inkling that everything's a show.
An' even those who watch see no tomfoolery,
their goggles as they goggle as if they were on stuff,
an' there's no way to save 'em; I pray to God enough,
that this here reign o'mine a short occurrence be.

Bucharest, January the 8th, 10

Ecranul

Eu sînt un mic ecran pe care-apar boieri
cu ăl mai mare-n cap ce este şef de ţară
eu îl primesc n-am cum să scap de vreo ocară
dar el ş-alţi ca el nu sînt decît oieri
Mai vin binenţeles la fel ca ei muieri
s-arate că au trup mişto din cale-afară
Dar mîntea cam la toţ îmi pare prea uşoară
ş-amicului îi zîc nu ai ce să le ceri
Ei vin la mine des ca la un bun oracol
şî sama nu îş dau că totu-i un spectacol
Chiar ăia dă privesc nu văd că-i păcăleală
să uită cam holbaţ căzuţ parcă în drog
şî n-ai cum să-i salvezi la dumnezău mă rog
domnia mea să fie-o scurtă socoteală

Bucureşti, 8 I 10

Postmodern

The poem transitive is open like a shell,
that copiously laughs, when one upon it feeds;
with goggled eyes it stares at what's around and heeds
no more attention to the depths where it did swell.

A dogma is the daily life to it; it can tell
quite well and everywhere the object it perceives,
elementarily and with no past, it leads
its life, throwing away composed ideas as well.

We know it is a poet, in the implicit playing,
and that in every thing there is some poetry,
that stays away from language sophisticated, saying

no more then does the everyday plough that birds are hailing,
and that the peasant's arm's poetically straining
and metaphor becomes a sort of heresy.

Bucharest, January the 9th and 10th, 10

Postmodern

Poemul tranzitiv deschis e ca o scoică
ce râde copios în clipa de consum
cu ochii ei holbați privește ce-i în jur
uitînd de adîncimi în care se crescuse

Cotidianul e în seama ei o dogmă
și vede peste tot obiectul perceput
cu simț elementar și fără de trecut
chiar aruncînd la coș ideile compuse

Noi știm că ea-i poet ce joacă-n implicit
că-n orice lucru e un strat de poezie
ferită de limbaj ades sofisticat

ca plugu-obișnuit de păsări doar cîntat
iar brațul de țăran poetic e-ncordat
metafora fiind un fel de erezie

București, 9-10 I 10

Vault of Meaning

So then the earth became most fair a monastery
the obstacle of myth its precincts breaking up,
beneath the sliding range of sight it did not stop
regaining thus its nature a spheroid to be.

The church asked for no human to build in, equally,
its vault of meaning with the skies was rounded up,
from stars and suns its light it suddenly did crop
and from the smoke of incense thought's scent came instantly.

The monks are acts of discourse up to the last and thus
into the brimless world they silently did pass.
Among them is the poet, with humbleness he hides,

and practising religions but in metonymies
out of a silent language of written harmonies,
that must have once been spoken upon the magic tides.

Bucharest, January the 11th, 10

Boltă de sens

Pămîntul se făcu o dalbă mînăstire
incinta ei spărgînd obstacolul de mit
sub orizont glisant ea nu s-a mai oprit
și-a reintrat astfel în sferoidă fire

Biserica la fel scăpat-a de zidire
iar bolta ei de sens cu cerul s-a unit
din aștri și din sori lumină a primit
și-n al tămîiei fum parfumul de gîndire

Călugării ei toți sînt acte de discurs
și-n lumea fără' sfîrșit așa ei au pătruns
iar printre ei umil poetul se ascunde

religii practicînd doar prin metonimii
dintr-un tăcut limbaj de scrise armonii
ce fi-va glăsuît pe magicele unde

București, 11 I 10

Poetic Sleep

An overbrimming soul lies down on paper, sound
asleep inside the letters of dream that he did jot;
in words that all keep quiet the impetus is shut
and of calligraphy no trace can there be found.

Eventually the echo of song dies out around
the text of sleep in it the underego's got,
and in it lies the impulse abyssal that has shot
forth and induced the figures to poetry all bound.

It may wake up sometime and maybe in a place
where someone finds himself right in the midst of grace.
But it will never be that first state anymore

intoxicated on the drug of alchemy,
drawing the perfume from the game of lunacy
and yet, maybe from it a poem new will soar.

Bucharest, January the 12th, 10

Somnul poetic

Un suflet debordant se culcă pe hîrtie
și doarme liniștit în litere de vis
în vorbe care tac elanul e închis
iar urme nu se văd de vreo caligrafie

Se stinge în sfîrșit ecou de melodie
în textul dintru somn subeul este scris
și-n el s-a așezat impulsul din abis
cel care a indus figuri de poezie

Ea poate s-o trezi cîndva și într-un loc
cînd cineva o fi la mijloc de noroc
Dar nu va fi nicicînd aceeași primă stare

ce se va fi-mbătat cu drog de alchimii
care-au extras parfum din joc de nebunii
Dar poate că oricum un nou poem răsare

București, 12 I 10

Time

Eyes closed, I watch the time as it is passing by,
as it does part on paths so endless, afterwards.
I'm trying to tune in with its parametres
and its cold sense attracts me in it with no deny.

Accompanied by luck, once in its nature, I
on hills and vales am taken, as its good will occurs;
new feelings surge in fluxes of thoughts, as on it goes,
at speed light or as slowly as moments treading by

in swift expansions taking its progress to and fro,
in quicker gait or at slow pace as it does go,
And I myself do slowly to pure duration turn

and leave the matter lie at sunsets, so inert
or be revived at dawn, craving for life, alert.
But I have long forgotten how life is when you bur.

Bucharest, January the 12th, 10

Timpul

Cu ochii mei închiși mă uit la timp cum trece
și se desparte-apoi pe nesfârșite căi
Încerc să m-acordez cu parametrii săi
cum mă atrage simt în sensul lui prea rece

Intrînd în firea lui norocul mă petrece
ducîndu-mă cum vrea pe dealuri și pe văi
cu sentimente noi în fluxuri de idei
viteze de lumini ori clipă care merge

prin dese dilatări nainte ori napoi
cu pas accelerat ori ritmul mai greoi
Eu însumi mă prefac într-o durată pură

materia lăsînd să zacă-n asfînit
ori să-și revină iar prin dor de răsărit
Eu am uitat de mult de viață prin căldură

București, 12 I 10

Clouds and Language

Grey clouds are lowering a tow-like language, where
words tangle up among each-other, darkness-ridden,
under the gloomy thoughts, the sun itself goes hidden,
and in the biting cold, the phrases, break and tear.

Beneath the sky there spreads and ever-thicker layer
of lead-grey thoughts that through the curtains have now passed
the verb is shut behind thick bars, where it is cast,
a hideous discourse will now its torment bear.

It none-the-less might happen that troubles go away
and light with its full aura might then come back to stay.
But it will find my body and soul a void frame, mere,

not hearing from the world the echoes I enjoyed
and things will even be for me of names devoid.
I'll pay my last coin going across the last frontier.

Bucharest, January the 13th and 15th, 10

Nori și limbaj

Se lasă norii suri ca un limbaj cîlțos
în care se-ncîlcesc cuvintele-ntre ele
și soarele-i ascuns sub gîndurile grele
iar frazele se rup sub frigul cel colțos

Sub cer se-ntinde-un strat din ce în ce mai gros
de gînduri cenușii trecute prin perdele
iar verbul stă închis în spate de zăbrele
și fi-va chinuit într-un discurs hidos

Se poate întîmpla necazul ca să treacă
lumina revenind cu aura întreagă
Ea însă m-o găsi cu trup și suflet gol

și n-oi mai auzi ecouri de prin lume
iar lucrurile-or fi lipsite chiar de nume
La vamă voi plăti cu ultimul obol

București, 13-15 I 10

Memory Corner

Into a memory corner I'm shrinking more and more,
I quietly stay here and hear the time draw near,
throwing small shreds of light with every passing year,
upon traces of thoughts, deeds, feelings that I bore.

So I rejoin the bridge of things I'd felt before,
in fates, the moon would make seeds riot and appear
in tresses wild the urges as songs fulfilled I'd hear,
that we, in warm translations, would live through, to our core.

I now make love to moments that never will return
and kiss their lips, while arching into a constant burn.
In legendary upsurge I hold them tight and I

can feel we're velvety embodied on the waves
of blood arising, where the dreaming penetrates;
yet, in our bodies all durations break and die.

Bucharest, January the 17th, 10

Colț de amintiri

Mă văd tot mai retras în colț de amintiri
aci cuminte stau și-aud cum timpul vine
cu anii înapoi și-aruncă mici lumine
pe urmele de gând de fapte și simțiri

Și astfel mă întorc pe puntea de trăiri
cînd luna răscolea semințe în destine
iar pletele cîntau chemările depline
pe care le trăiam în calde tălmăciri

Eu mă iubesc acum cu clipele absente
pe buze le sărut cu arcuiri ardente
Cu legendar avînt în brațe eu le strîng

și simt că ne-ncarnăm catifelat pe unde
de sînge răsărit în care vis pătrunde
dar în al nostru trup duratele se frîng

București, 17 I 10

Happy Nothingness

Here in the world, I'm to the cage of words confined,
at first they lost their voice, then calcinated, dying,
upon a doubtful bed, supine, now I am lying,
and contemplate within myself the muted mind.

The reel of nothingness some discourse will still bind.
I don't talk to myself; my tongue is tumefying
out of a sense excess, that unexpressed is dying
and time has stopped and ceased now onwards to unwind.

What's going on outside I can no longer know;
the earth is devastated, maybe the sky also.
Impassible I am to any language sound,

nothingness is my friend and often smiles at me
and then I feel my heart is pounding merrily,
nothingness might be happy such shelter to have found.

Bucharest, January the 17th, 10

Nimicul fericit

În lume stau închis în cușca de cuvinte
ce glasul și-au pierdut și-apoi s-au calcinat
acuma sînt lungit pe-un îndoielnic pat
și-n mine tot privesc la amușita minte

În hora de discurs neantul se mai prinde
Cu mine nu vorbesc căci limba s-a umflat
dintr-un exces de sens ce n-a fost exprimat
iar timpul s-a oprit nu merge înainte

Afară ce-o mai fi n-am cum să mai o știu
pămîntul ca și cerul o fi cumva pustiu
Eu stau cam nemișcat la umbre de limbaj

nimicul mi-e amic și-adesea îmi zîmbește
și-atuncea eu resimt cum inima îî crește
și poate-i fericit de un așa sălaș

București, 17 I 10

Flakes of concepts

I snow into myself with flakes of concepts that
in songs with flowers settle, ever so soft and still
and I am now vibrating with all my hidden thrill
layers of feelings which in secret waves are set.

To unfair laws submitted I got and I still get,
ordained in psychic prisons to stay against my will.
Long violins had helped me escape from this ordeal
while strings of thought supported me, though uncertain yet.

Now inner snows are warming me up and they can make
my word be still alert, my logos still awake.
Large waves of meanings can a harmony deploy

And verses clearly ooze, like waves of springs, alert.
Yet, sometimes, there, I feel my wing does badly hurt;
there sometimes comes a snow drift to darken any joy.

Bucharest, January the 18th, 10

Fulgi de concepte

În mine însumi ning cu fulgii de concepte
ce se aşază lin în cîntece cu flori
şi-mi dăruie vibrări ascunşii mei fiori
în straturi de simţiri cu unduiri secrete

Am fost şi sînt supus la legile nedrepte
prin care-am fost damnat la psihice-nchisori
Din ele-am evadat pe lungile viori
iar corzile de gînd mă susţineau incerte

Acuma mă-ncălzesc lăuntrice zăpezi
ce verbii-mi întreţin să fie-n logos trezi
În valuri largi de sens se-ntinde-o armonie

şi versul curge clar în şipot de izvoare
Dar uneori în el aripa rău mă doare
din cînd în cînd răsar troiene-n bucurie

Bucureşti, 18 I 10

The Ceiling

I'm not a piece of sky, I'm but a ceiling sheer.
Although to a great height my surface does not rise,
and am endowed with rather a pretty modest size,
I've watched my folks and moved them through life, year after year.
The ritual I give them as novels might appear,
with deeds more intimate or other ones more wise,
with characters anonymous, or others, great in size,
with lofty happenings, or others, daily, mere.
Now they are there and smile, their coffee as they sip,
and rising steam awakens my feelings the most deep.
Thren I descend to them in joy, with the delight
with which with mortals living down there I often blend,
and the unsaid-yet meaning is happy to descend.
It's singing an ascension in my place in the height.

Bucharest, January the 19th, 10

Tavanul

Nu sînt fragment de cer ci un banal tavan
Deși sînt ridicat la mică înălțime
și beneficiaz de-o modică mărime
mă uit la-ai mei și-i mișc de-o viață an de an
Le-ofer un ritual cu izul de roman
cu fapte mai cuminți ori altele intime
cu personaje mari ori ființe anonime
cu nalte întîmplări ori trai cotidian
Acuma ei zîmbesc și gustă din cafea
iar aburi urcători trezesc simțirea mea
Cobor atunci la ei cu bună desfătare
în care mă unesc cu muritori de jos
iar ineditul sens e tare bucuros
Prin locul meu de sus tot cîntă o-nălțare

București, 19 I 10

Even in Memories Lost

I turn back to myself, like storks turn to their nest,
that the duration has suspended long indeed.
Out of my place of thought, somebody stole the seed
and night has fallen on ideas' field to rest.

I'd penetrate into myself, my grounds to test,
but I cannot, because the door was locked in speed,
and now it's guarded well, so that I may take heed,
strong verbs with lions' mouths stand guard with iron breast.

So that I'm doomed forever outside that I should stay,
while my inside is slowly going to fade away;
that I should roam the world, without a purpose seen,

like a lost word, that has no meaning any more
on gloomy, darkened trails which never harvests bore,
even in memories lost, as if I'd never been.

Bucharest, January the 19th, 10

Pierdut și-n amintiri

Mă-ntorc la mine iar ca barza-n cuibul ei
ce-a fost mult suspendat deasupra de durată
Din locul meu de gând sămînța-a fost furată
și noaptea s-a lăsat pe cîmpul de idei

În mine pătrunzînd aș căuta temei
dar nu mai pot intra căci ușa fu-ncuiată
și văd acum că e prea bine apărată
de niște verbe tari cu gurile de lei

Sînt așadar sortit ca să rămîn pe-afară
interiorul meu urmînd încet să piară
să rătăcesc golit în lume fără rost

ca un cuvînt pierdut lipsit de înțelesuri
pe sumbrele cărări făr' urme de culesuri
să pier și-n amintiri ca și cînd n-aș fi fost

București, 19 I 10

The Locks of Speech

Ever more oft with shadows a dialogue I pick
at night, but in the daytime as well, confused with me.
And in the lack of light, my soul distressed, I see
I lose the flux of motion, like the bed-ridden sick.

Some soft replies now grow in a canopy thick,
where we became all shreds and tatters, I and she,
the wounded logos seemed to've died out utterly,
and someone, as a hostage, the tired verb did pick.

And still, in the warm darkness, we love each-other on,
even with masochism, for there's no trace of sun.
Speech made us lie in dark, black locks as we did fall

into the flowering silence that echoed us, intense,
while our minds were sleeping, deserted by the sense,
and, bending in caresses, the bell would softly toll.

Bucharest, January the 20th, 10

Pletele vorbirii

Mă regăsesc mereu cu umbre-n dialog
în noapte dar și-n zi de mine răvășit
În lipsa de lumini cu suflet necăjit
pierd fluxul de mișcări ca bolnavi stînd pe loc

Un rînd de replici moi s-adună în polog
în care ea și eu ne-am bine zdrențuit
iar logosul rănit părea că a murit
și verbul obosit a fost luat zălog

Și totuși ne iubim în caldă-ntunecare
ba chiar cu mazohism că nu e semn de soare
Vorbirea ne culca în plete negre lungi

cu care ne-ngîneau tăcerile-nflorite
și mințile dormeau de sensuri părăsite
iar clopotul suna în mîngîioase dungi

București, 20 I 10

The Sleep of the Idea

On nothing's bed is the idea lying and,
it's sleeping quietly, as if among four planks,
exempt of ambling on the twisted rows and ranks,
or even tolerating a long inconstant friend.

Forgetting that it's colder outside than one could stand,
the place under the rolling of bales of wind now whangs,
and that the world according to thoughts requires thanks,
even if it's but abstract advantage, in the end.

Now at its head I'm standing and thinking woebegone
willing to give it hope as soul that it lives on.
I make the buds of meaning all blossom up and blend

into a charmed sonata that's playing around me,
on the deep strings of magical lutes and then can see
the verb that's sighing, as it comes to intense end.

Bucharest, January the 20th, 10

Somnul ideii

Ideea s-a culcat pe patul de nimic
și doarme liniștit ca între patru scînduri
ferită de-a umbla pe răsucite rînduri
și chiar de-a suporta un inconstant amic

Ea a uitat deja c-afară-i tare frig
că locu-i răscolit în ghemele de vînturi
că lumea tot mai vrea răsplată după gînduri
chiar dacă ea n-o fi decît abstract cîștig

La capul ei acum eu stau mai mult și cuget
speranță vrînd să-i dau că va trăi ca suflet
Să se deschidă fac toți mugurii de sens

ce cîntă-n jurul meu o magică sonată
pe corzile adînci de laută fermecată
cu verbul suspinînd într-un final intens

București, 20 I 10

Wings of Dream

I know I am aslant and in the night want light,
my soul and feelings now to bring again to peace,
and good successions might the bleakest thoughts appease,
scents from the garden should into my bed alight.

The pain I'm feeling should be easier in might,
at least with some illusions I should my fancy tease,
that, with a flap of wings, the angel goes at ease
and passes on, allaying my yearning in its flight.

I doze on shards of nothing, in nothingness I grope,
just like a wounded greyhound that's lost upon a slope
that's leading to a river that murmurs without cease.

I am descending with it, letting me go and rest,
the very sunset verb will come to my arrest,
in love with all the water it's grinding, as it is.

Bucharest, January the 21st, 10

Aripi de vis

Eu știu că sînt pieziș că-n noapte vreau lumină
s-așeze pace iar în suflet și-n simțiri
și bune înșirări în negrele gîndiri
și să-mi ajungă-n pat miresme de grădină

Durerea ce o simt să fie-un pic mai lină
măcar să pot avea un fel de amăgiri
că îngerul ar vrea să treacă-n filfiri
cu aripi ca de vis ce dorul îmi alină

Eu însă dormitez pe cioburi de neant
ca un rănit ogar pierdut pe un versant
ce duce la un rîu cu murmur de durată

Cu el cobor și eu lăsîndu-mă tot dus
să fiu chiar înhățat de verbul din apus
îndrăgostit cum e de apa măcinată

București, 21 I 10

The Paper

I'm nothing but a fragment out of the whole world's white,
I am an A five format and on a desk I lie,
there is a pen for contrast that's lying, too, nearby,
left by the forebears as a nucleus of rite.

I wonder why some people with anguishes still fight,
before me; neither chasm nor burial vault am I,
but giving myself over, presenting all with my
discretion utter as a ray of the moon's light.

Both joy and utter sorrow upon me I can keep,
and even tears upon my cheek in sorrow sweep.
But mostly I drink up the rays of thoughts that show,

vibrations that into iconic marvels break,
I send word to the writers that new wreaths they should make,
of gems alive, eternal, set up on every row.

Bucharest, February the 2nd, 10

Hîrtia

Nu sînt decît fragment din albul tot al lumii
format sînt de A cinci și stau pe un birou
alături în contrast se află un stilou
nucleu de ritual ce mi-au lăsat străbunii

Eu mă întreb de ce angoasa o simt unii
în fața mea căci nu-s genune nici cavou
ci mă ofer la toți ca un frumos cadou
și mult discretă sînt precum lumina lunii

Pe mine eu primesc plăceri dar și necaz
și la durere țin chiar lacrimi pe obraz
Dar mai cu seamă sorb din razele de gînduri

vibrații ce se fac iconice minuni
La scriptori le transmit să facă noi cununi
cu nestemate vii trăind etern pe rînduri

București, 2 II 10

Nature

I know I'm made of nothing but forests' whisper sheer,
I'm bringing in me all the pureness of its song
cravings for azure, hidden, do live with it along.
And yet, thieves came and chopped down much of the woods to steal.

Now in my being blades of axes I can feel,
beneath my pen I sense their impact far too strong.
But should a verse come by, I careful watch along,
trees and blackberry bushes start growing at their will.

Beeches and firs and limes their perfumes shed on me
all bringing down the song of the divinity.
Upon my white, the song of rare birds starts to pour,

Ideas of flowers blossom from me and come to bloom,
My inner sky's a symphony where colours loom,
so that what's written on me will not die any more.

Bucharest, February the 2nd, 10

Natura

Că sînt făcută ştiu din foşnet de pădure
în mine am adus tot cîntecul ei pur
în care stă ascuns şi dorul de azur
Dar hoţii au tăiat mult codru ca să-l fure

În fiinţa mea eu simt tăişul de secure
şi sub condei trăiesc impactul ei prea dur
Dar cînd e rost de-un vers mă uit atent în jur
şi văd cum cresc copaci şi tufe mari de mure

Mă-mbată cu parfum şi fagi şi brazi şi tei
cu toţii ei aduc un verb de dumnezei
şi cîntă pe-al meu alb un cor de păsări rare

Din mine-acum răsar ideile de flori
iar cerul meu intern concert e de culori
şi astfel ce e scris pe mine nu mai moare

Bucureşti, 2 II 10

The Writing

I don't know about others, but sonnets are my gift,
for all my cups are opened, like royal flowers bright,
by needles sucking thrills resounding in the night,
and in the morning, back, their pretty locks they lift.

I'm with poetic discourse about to go adrift,
and I am happy under all of its treasure's might,
from sunset until dawn it keeps me in delight,
the harmonies of song through perfect laws that sift.

Now the semantic poem has taken root in me,
and so as to fulfill it, I urge it magically.
My blank page now I make all of its substance bear,

and by the world we'll be then widely known and seen
miraculously as the perfect pair we've been,
while the grave sense, as locket, around my neck I'll wear.

Bucharest, February the 3rd, 10

Scriitura

Nu știu cum alții sînt dar eu primesc sonete
căci cupele-mi deschid precum regale flori
acele care sug din noapte largi fiori
iar dimineața-și strîng frumoasele lor plete

Poeticul discurs e gata să mă-mbete
și fericită sînt sub ale lui comori
ce mă desfată lung de seara pînă-n zori
în armonii de cînt cu legile perfecte

În mine a-ncolțit semanticul poem
și spre-a se împlini eu magic îl îndemn
Substanță eu îi dau prin pagina mea albă

și amîndoi vom fi în lume cunoscuți
în cuplu fără greș mirabil percepuți
iar sensul grav îl port la gîtul meu ca salbă

București, 3 II 10

The Adventure

When I can catch a sonnet, I grab it and, like mad,
I run with it, berserk, upon the paths of dream,
so as to find the whisper in the horizon's stream,
which then into some string aslant we should embed.

And now a higher tension in both of us has bred,
the pen bestowed it on us on warm impulses' brim,
with daring language close to doom, as it might seem,
with tears that to the bow there in the gap are wed.

Isotopies keep crossing among the wounds and ring
among the tropes and figures beautiful hailstorms bring.
And even my iambus submits to accent's mould,

gathering syllables in groups and, without cease,
giving a godly glitter 'neath mythic ictuses,
turning to heavenly music, like in the talents old.

Bucharest, February the 3rd, 10

Aventura

Sonetul când îl prind pornesc cu el nebună
și razna o luăm pe-onirice cărări
ca să găsim șoptind izvoarele de zări
pe care le-om plasa pe o trăznită strună

Noi ducem tensiuni sporite împreună
condeiul ni le-a dat în calde avântări
cu îndrăzneli de verb aproape de pierzări
în lacrimi care cad pe-arcușul din lacună

Se încrucesc mereu în răni izotopii
și iscă prin figuri frumoase vijelii
Chiar iambicul meu ritm supus e la accente

silabe adunînd în grupuri mici și mari
ce dau sclipiri de zei sub ictuși legendari
în muzice cerești ca-n vechile talente

București, 3 II 10

Reading

To Alexandra Cunita

I'm very much upset that folks no longer read;
and of the younger ones there's almost none, as they
are sickened by the web and, playing there, they stray,
and the poetic discourse bores them to death indeed.

There's one dream-like exception, whose path does to me lead,
she stops and holds me and her eyes will brightened stay,
as to clean stimuli she opens right away,
setting them in her mind with smiles of bounty, freed.

Then royally she goes down to the depths of text,
and, clearly, she submits it to a semantic test.
A game of verbs most pure she does discover so,

for wondrous calls while looking, that in the soul array,
new glitters she stirs up, so, on the Milky Way
towards a place of azure songs that we should go.

Bucharest, February the 4th and 5th, 10

Lectura

Alexandrei Cuniță

Sînt năcăjită rău că lumea nu citește
cei tineri mai de loc de jocuri sînt furați
pe căi de internet bolnavi ei sînt plecați
poeticul discurs grozav îi plictisește

Excepția de vis la mine se oprește
în brațe ea mă ia sub ochii luminați
și se deschide drept la stimulii curați
îi pune-n al ei gînd și generos zîmbește

Ea merge-imperial în adîncimi de text
și îl supune clar la un semantic test
Descoperă astfel un joc de verbe pure

În suflet căutînd mirifice chemări
stîrnește noi sclipiri ca în lactee zări
să mergem la un loc în cîntece azure

București, 4-5 II 10

The Terrace

I am a terrace made of concrete, covered in
a beautiful mosaic, inviting to repose
of arms and thoughts, within the garden's breath so close,
while in a lengthened present the meaning instants spin.

Here every gesture is more slow, since, from within,
under my gentle light, more velvety it grows;
the book I open to the page where peace does doze,
in perfumed charm that to old parchments is akin.

There is a sky above, arbours of vine, as well,
through which the Holy Spirit is breathing down His spell.
Nearby, coming from time itself there flows a stream,

and it would like to take me down on its long path and
into the valley full of tears make me descend,
and then to make me turn into soft leaves of dream.

Bucharest, February the 5th, 10

Terasa

Eu o terasă sînt făcută din ciment
cu mîndru mozaic ce trage la hodină
de brațe și gîndiri în aer de grădină
sub clipele de sens în prelungit prezent

Aicea orice gest se face tot mai lent
căci eu îl velurez cu blînda mea lumină
iar cartea o deschid la pagina senină
cu farmec parfumat ca-n vechiul pergament

Deasupra mea e-un cer și bolta mea de vie
prin care sfîntul duh cu vraja lui adie
Alături curge lin izvor iscat din timp

și-ar vrea el să mă ia pe lungă lui cărare
să mă coboare jos în lăcrimata vale
ca-n frunze moi de vis la urmă să mă schimb

București, 5 II 10

The Terrace and the House

I am a little raised and having around me
lilac, plum-trees and roses and, to my north's the sight
of the house like a song with face of loving bright,
on which a new god's name is written down to see.

Here coffee's drunk that's tasting of the Divinity,
sitting in rocking-chairs, while thoughts are cradling tight.
Amazement I can see upon His face that, light,
the steam makes Him return to the green sky from me.

Here, quickly, from my grass, perfumes of sonnets sprout,
which are at once translated in notes I jot about.
In the ideas' shade, moments are revery,

allowing the warm rhythm so softly to unreel,
and passing through the ivy they're giving it a thrill,
the verb within the poem has opened happily.

Bucharest, February the 6th, 10

Terasa și casa

Eu sînt ceva mai sus și am în jurul meu
liliac pruni trandafiri și-ofer la nord privire
spre casa ca de cînt cu față de iubire
pe care stă înscris un nume nou de zeu

Aici se bea cafea cu iz de dumnezeu
șezînd în balansoar ca-n leagăn de gîndire
Pe chipul Lui se văd însemne de uimire
că aburii-l întorc spre verde cerul său

În iarba mea răsar parfumuri de sonete
ce se traduc pe loc în însemnări discrete
La umbra de idei și clipele-s un vis

în care ritmul cald încet se desfășoară
În iederă trecînd pe ea o înfioară
iar verbul din poem ferice s-a deschis

București, 6 II 10

The Terrace and the Table

I was set up to hold a table upon me,
with a rejuvenated old table-tennis game;
and to have fun the children immediately came,
with all their will to play, cavorting merrily.

But now that all of them have grown up healthily,
they left me all, to answer other horizons' claim.
I'm talking to the time grown stock-still, all the same,
but that one cares for no one at all, as I can see.

Believing in good fortune, right in my midst, a grill,
hopes that his folks will come, to light a fire, still.
The scent of roasted weenies brings him to elevation,

But I stand here, forgotten even by trees and see
how even gypsy neighbours have turned their backs on me.
In all this desert I am marred in my duration.

Bucharest, February the 6th, 10

Terasa și masa

Amenajată-am fost spre a se pune-o masă
cu jocul de ping-pong acum întinerit
iar pentru-a se distra copiii au venit
cu pofta lor de joc zglobie și voioasă

Dar după ce-au crescut cu vînă sănătoasă
mînați spre alte zări ei toți m-au părăsit
De vorbă totuși stau cu timpul-încremenit
dar căruia cum văd de nimeni nu-i mai pasă

În mijloc un grătar mai crede în noroc
să vină iar ai săi s-aprindă cîte-un foc
Mireasma de mici fripți îl urcă însă-n slavă

ci eu rămîn pe loc uitată și de pomi
iar spatele-mi întorc chiar și vecinii romi
Într-un așa pustiu durata mi-e bolnavă

București, 6 II 10

The Terrace and the Scythe

Raised to good elevation, with patience here I sit
the song of clover growing from me does now resound,
even a four-leaved blade Helen one day has found,
and in an old book pressed it and is still keeping it.

Now the whole bed's in bloom and of a tallness fit
for mowing, all along with new thoughts that are bound
to memories of the woods of lore, extending round,
when hours were so long and all by sunshine lit.

I love the mower and the sweet scythe in his hand,
whoever else might come, to nobody I'll bend.
And once the grass is dried, the frenzied scents now grown

with waves of meaning, large, came up to dazzle me
and summer filled me with its charmed verb, suddenly,
and time, fallen in love, a miracle has sown.

Bucharest, February the 7th, 10

Terasa și coasa

Eu mă găsesc aici la bună înălțime
din mine a crescut un cântec de trifoi
Elena-a nimerit un fir cu patru foi
de-atunci și pîn-acum în carte veche-l ține

Tot stratul a-nflorit și are o mărime
ce-i gata de cosit cu gândurile noi
grefate pe-amintiri din marele zăvoi
cînd ceasurile lungi de soare erau pline

Cosașul îl iubesc cu dulce coasa lui
și cîți or mai veni n-am să mă dau nicicui
Cînd iarba s-a uscat miresmele nebune

în valuri largi de sens delung m-au amețit
și vara m-a umplut cu verbul ei vrăjit
iar timpul-ndrăgostit mi-a semănat minune

București, 7 II 10

Terrace in Light

Well, as to me, I'm sitting upon the peak of light,
whoever comes here basks in the sky's perfume, sheer,
and an unheard-of song of shepherd he can hear,
when the sun meets the moon as queen up in the height.

Beyond me there's a spring with crystal voice and bright,
that whispers on that moments will never disappear,
but slip alive into the source of ether, near,
where a new name its meaning brings fully to the sight

A little more downhill, two nut trees stand embraced
to show that time and logos in brotherhood are braced.
A young ash tree is rising towards the vault, with qualm,

to see uphill, in Cornu, a sanctuary blessed
and feel that in the service he's a most welcome guest.
Duration is a swallow beneath a secret psalm.

Bucharest, February the 7th, 10

Terasă luminoasă

Cît despre mine stau în vârful de lumină
iar cine vine-aci e în parfum de cer
și-ascultă inedit un cîntec grav de-oier
cînd soarele se ia cu luna ca regină

Sub mine un izvor cu voce cristalină
tot zice în poem că clipele nu pier
ci se strecoară vii în sursa de eter
în care-un nume nou tot sensul și-l declină

Spre poale mai în jos doi nuci îmbrățișați
arată că și timp și logos sînt ca frați
Un frasin tinerel spre boltă se ridică

să vadă-n Cornu sus un preasfințit sălaș
la slujba de-acolo se simte ca pătaș
Sub taina dintr-un psalm durată-i rîndunică

București, 7 II 10

Space without Time

Then, suddenly it stopped its linear course to steer,
the present was no more a source of landmarks and
the calling came no longer power to him to lend,
the axle of the future was blocked by the frontier.

Out of the ragged field no minutes do appear,
for, vertical, the plough made it to silence bend;
and yet he felt no trace of pain for him to stand
and in the window, then, the ray in vain did peer.

For lack of time, the space now terribly does grind,
with no orientation, itself it cannot find,
in hosts of useless things the substance molten lies.

Only the meaning, lost on traces of the tides,
behind the language traces like to a thief now hides,
and flickers slowly, merely, in there, before it dies.

Bucharest, February the 8th, 10

Spațiu fără timp

Deodată s-a oprit din cursul linear
prezentul n-a mai fost o sursă de repere
chemarea l-a uitat ca să-i mai dea putere
iar axul viitor blocat fu de hotar

Din câmpul zdrențuit minute nu răsar
căci plugul vertical l-a rupt sub grea tăcere
și totuși n-a simțit nici urmă de durere
iar raza de la geam luci dar în zadar

Lipsit de timp acum tot spațiul rău scrișnește
și fără-orientări pe el nu se găsește
în lucruri fără rost substanța s-a topit

Doar sensul rătăcit prin urmele de unde
în umbre de limbaj ca hoțul se ascunde
și pîlpîie firav pîn' nu va fi murit

București, 8 II 10

The Radio

A radio I am, turn everything to speech,
and to a state of eardrum I'm bringing down the world,
I'm searching for good harbour from all the storms unfurled
and to remove the slavery out of the gaze of each.
Perfume I throw away, illusion hard to reach
and I suppress the taste of tricky wines, as heard,
I take away the touch of fingers lithe, a word
of mine is able man to break with nature teach.
My discourse with a song at all times I amend
and my sonorous upsurge to listeners I lend.
The pal who lies in bed, eyes shut, is listening
guessing what life's about in all this universe,
then capturing it, pure, closed in a sense of verse,
as marvels in a poem exult, while gathering.

Bucharest, February the 8th, 10

Radioul

Un radio eu sînt din toate fac vorbire
și lumea o reduc la stare de timpan
aci eu vreau s-ajung ca la un bun liman
și tuturor să scot sclavia din privire
Parfumul îl arunc că-i simplă amăgire
și gustul îl suprim din vinul năzdrăvan
la degete le iau atinsul diafan
pe om îl liberez de încurcata fire
Discursu-l alternez mereu cu cîte-un cînt
la cei ce-aud le dau sonorul meu avînt
Amicul stă în pat cu ochii-nchiși ascultă
în sinea lui ghicind viața-n univers
și o captează pur în sensul vreunui vers
minunile-n poem s-adună și exultă

București, 8 II 10

The Snow

Although it's pretty late, this winter hard does fall
just like a deluge, bringing the sky down to the ground;
the wind in waves of snow is struggling all around,
a storm that wants me that my youth I should recall;

back then, against the clouds would fight my candid soul.
Now I'm submitted and I do not show the mound
of snow inside, on brinks of waterfalls; a sound
I do not say of how I miss the curtain's fall.

There is a steeply growing hail of bleak thoughts in me,
from which I find no issue, simply or royally.
It's the dilemma of to be or not to be.

But soft, fat flakes are blurring it down, as they are teeming
whereas the flute asleep under the stars is dreaming
that the old logos will survive, eventually.

Bucharest, February the 9th, 10

Zăpada

Deși e cam târziu această iarnă grea
survine ca potop și cerul stă să cadă
sub el se zbate vînt în valuri de zăpadă
furtună ce se vrea ca-n tinerețea mea

cînd sufletul candid cu norii se bătea
Acuma stau supus și nu las să se vadă
troianu-interior pe margini de cascadă
și mă abțin să zic tot dorul de perdea

Un viscol de gândiri în mine se-ntețește
căci nu pot să rezolv nici simplu nici regește
dilema din cel verb a fi sau a nu fi

Dar fulgii moi și grași pe el îl estompează
iar flautul adormit sub stele mai visează
că logosul bătrîn va încă viețui

București, 9 II 10

Past Feelings

From time to time past feelings are coming back to me,
but all in shreds and fragments as stains of colour lie,
they take the moments with them and bring them all to fly
to areas of nothing full of dead memory.

Icons I put together consistent seem to be,
in scenes that are reborn in inner sun, from high,
and in its ray a flower is blooming, to me nigh,
and then its perfume dies in waves illusory.

Whichever they might be, they hardly stand together
to give the faint illusion that fate has become better.
They wash away like traces in water near the shore.

The waves will take away the sand of what we've been
and they will lock the fossils of seconds deep within
and meanings still vibrating in rests of flutes of lore.

Bucharest, February the 9th, 10

Trecutele trăiri

Din cînd în cînd revin trecutele trăiri
dar mult prea fragmentat ca pete de culoare
ce clipele le iau cu ele ca să zboare
spre zone de nimic cu moarte amintiri

Mai consistente sînt iconice-întregiri
în scene ce renasc sub un lăuntric soare
în raza lui simțind că se deschide-o floare
parfumul ei pierind în val de amăgiri

Oricare ele-ar fi cu greu se mai adună
iluzia să dea că soarta e mai bună
Chiar urmele se șterg ca-n apa de la mal

Nisipul din ce-am fost va fi luat de unde
ce vor acoperi fosile de secunde
și de vibrări de sens din resturi de caval

București, 9 II 10

Temple

Out of the state of sense that a Greek temple bears,
my sonnet comes together through shells of valences,
on lines of harmonies I write down cadences,
thus making a full balance in all the shape it wears.
And in its perfect framing the structures strive, in layers,
in order to make up deep correspondences,
that make the space resound in pure reverences,
whose echo, humble scriptor, I'm picking up with ease.
Like in a prayer, a new meaning starts to gather,
when all the gods under the Christ now stand together.
The colonades resound all arching with vibration,
as in their happy hearts the syllables they drink.
Duration has become gold moments in a link
and changes course upon the axis of elation.

Bucharest, February the 12th, 10

Templu

Din starea de-nteles plutind în templu grec
sonetul îl încheg prin straturi de valențe
pe linii de-armonii înscriu la rînd cadențe
și-nfăptuiesc astfel un echilibru-ntreg
În cadrul lui perfect structurile se-ntrec
în gestul de-a lega adînci corespondențe
ce spațiu-l fac sonor în pure reverențe
iar eu umil scriptor ecoul îl culeg
Se naște un nou sens ca într-o rugăciune
cînd zeii sub Cristos încearcă să s-adune
Coloanele răspund la arcul de vibrații
silabe absorbînd cu inimi fericite
Durata e un șir de clipe aurite
și-și schimbă al ei curs pe axul de-nălțări

București, 12 II 10

Place of Nothingness

Around myself I'm spinning, trying to find a sign
that a predestined ray the sky bestowed on me,
even if it's a point in which it gleams, you see,
'twould be an urge enlightened that this quaint soul of mine

could find its progress on a more dignified line
towards the place of nothingness, where, eventually,
mortals lie down 'neath time, still dreaming that there be
someone to come to see their wooden cross and shrine.

A spot upon my face the light has brought about,
but in the moment after, it faded and died out.
Its spring was dried as quickly, under the drout that burned

the flowers up the hill, all ravaged by the heat,
and in their burnt-up scent a signal I can read
that says life's lesson still has not yet been well-learned.

Bucharest, February the 14th, 10

Locul de nimic

Mă-nvîrt în jurul meu ca să găsesc un semn
că cerul m-a marcat cu o sortită rază
o fi cumva un punct în care scînteiază
și pentru mine-ar fi un luminos îndemn

să pot a mai spera într-un parcurs mai demn
spre locul de nimic în care se așază
sub timp un muritor crezînd că mai visează
să vină cineva la crucea lui de lemn

Pe-o pată în obraz lumina s-a oprit
dar într-o clipă ea aci a și murit
Izvorul i-a secat sub seceta lăsată

în zonele de sus cu flori rău pîrjolate
mireasma lor de ars semnale îmi trimite
că lecția de-a trăi nu fuse învățată

București, 14 II 10

Never

Upon the trail of time now backwards do I go,
under my backward steps the present is my past,
it seems I'd want to reach back to the start, at last,
which flees into the distances bleak that darkened grow.

I'm at my forebears sleeping in Dealu-Mare, so
using a silent language, I talk to them, while, cast
in its known place, the road as a ball of thread slept fast.
Then, to the old frontiers again I started slow.

The road then disappeared and I was left alone.
my body all suspended, with no voice of its own.
Then from below, somewhere, there came duration's ash

and, taken by the wind, it fully covered me,
and crushed away my yearning to fly immediately,
and then the adverb never was planted in my flesh.

Bucharest, February the 14th, 10

Niciodată

Eu merg tot înapoi pe-a timpului cărare
sub pașii mei inverși prezentul mi-e trecut
se pare că aş vrea s-ajung la început
ce fuge îndărăt în neagră depărtare

Acum sînt la strămoși ce dorm în Dealu Mare
de vorbă stau cu ei într-un limbaj tăcut
iar drumul ghem era în locul lui știut
Apoi iar am purces spre vechile hotare

Dar cale-a dispărut și singur am rămas
cu trupul suspendat și chiar lipsit de glas
Mai jos pe undeva cenușa de durată

luată de un vînt pe mine s-a depus
și dorul de-a zbura pe loc mi l-a răpus
și-n carne mi-a pătruns adverbul niciodată

București, 13 II 10

The Bed

At first, 'neath nights of time, I search feverishly,
for I get rid of happenings that alienate,
with music I'm received, at an andante rate,
when I lie down, the moments smouldering seem to be.
I quiet down far better, if horizontally
and any tension, and any gland excess will wait
to be relaxed, while slipping down on the slopes, where date
all that beneath the world is lying quietly.
So that, I and myself are on the moments' pillow,
moments that turn to flakes with thoughts of wings, that billow.
And lack of light makes all the threats in me to stop;
And when I close my eyes, a new world's born, that's tame,
made of transparent things that wear no worthless name,
and, from my being, then, lilies' ideas come up.

Shrovetide, 10

Patul

La început sub nopți de timp mă scotocesc
căci scap de întâmplări ce sînt alienante
cu muzică-s primit în ritmul de andante
și-n pat cînd mă așez minutele s-opresc
În plan orizontal ușor mă liniștesc
și orice tensiuni ori vreun exces de glande
se lasă relaxat alunecînd pe pante
spre locul de-ntîlniri a tot ce-i sublumesc
Cu mine însumi stau pe perna mea de clipe
ce-n fulgi s-au transformat cu gînduri de aripe
De toate sînt ferit prin lipsa de lumini
cînd ochii îi închid se naște-o nouă lume
cu lucruri străvezii și făr' balast de nume
din ființa mea răsar ideile de crini

Lăsata secului '10

Wide

I'm stretching out at leisure, because the bed is wide,
it's almost two by two, which in our country's rare,
but that I've seen abroad more often. As a square
it would appear to one with geometric sight.
But it expands at once for me from side to side,
it gives me spaces large, so with no bound or care
my being travels through them on wings it seems to bear:
not that some real dimensions under my steps would hide.
But as right there I lie, I'm but a state, that's all
and waiting that, again, a mortal star should fall.
Under its arch I'm going apart, or so it seems
and, passing into sleep, I soften down, becoming
a helpless prey to the unfailing scythe that's coming
and I grow reconciled with all, within my dreams.

Bucharest, Valentine's Day, 10

Lat

Mă-ntind cum eu doresc căci patul este lat
aproape doi pe doi cam rar la noi în țară
dar mult mai întâlnit la alții în afară
geometric el ar fi în formă de patrat
Dar laturi se deschid în mod nemăsurat
largi spații ele-mi dau ca fără de hotară
cu ființa le parcurg și pare că ea zboară
nu calc dimensiuni în sens adevărat
Da-n locul meu culcat eu sînt o simplă stare
și-aștept să cadă iar o steauă muritoare
Sub' naltă curba ei eu simt că mă desfac
și că în somn trecînd tot trupul mi se lasă
drept pradă fără greș la nelipsita coasă
și în oniric strat cu toate mă împac

București, Sf. Valentin

Dreamed

As horizontally down in my bed I lie,
I feel I'm softly sinking deep down with it while drawn
by the sub-ego of the inner feelings known,
which, none-the-less, the layer of libido defy.

I dreamed last night within a context not so high,
that Blaga wrote a host of sonnets of his own,
hid' in a sorry cube, with no ruggedness shown,
I untriumphantly removed them through its eye.

Deep meanings can be found in here, come from adverse
old traumatism grown in either life or verse.
Bound to so many voices, myself I'm dream, intense,

as in a messed-up movie with topsy-turvy sights,
that burst out from the wounds in pages to the heights,
as nests of figures that carry their open sense.

Bucharest, February the 15th, 10

Visat

În patul meu cînd stau în plan orizontal
cu el simt că mă las încet în adîncime
atras fiind de subeu trăirilor intime
ce totuși depășesc un strat libidinal

Azi noapte am visat într-un context banal
că Blaga ar fi scris sonete o mulțime
ascunse într-un cub mizer dar fără-asprime
pe gaură le-am scos cu gest netriumfal

Se regăsesc aci profunde înțelesuri
din traumatisme vechi din viață și din versuri
Legat de-atîtea voci eu însumi sînt un vis

ca într-un film ratat cu-ntoarșele imagini
ce răbufnesc vădit în rănile din pagini
drept cuiburi de figuri cu sensul lor deschis

București, 15 II 10

Gone

Since little and till now I've ceaseless felt the call,
in ordinary moments and then in those of pain
that I should let the mystery of fall in me engrain,
beneath the white of mornings or bleakness of nightfall.

Its land lay far away, 'neath the horizon's pall,
and I was really prone the mystery to gain,
for easily the lack of might on me would reign,
risking to be a new guest in the dusks that fall.

I have been gone for long out of my bed and so,
the vowels in the voices sound ever more so slow.
But faithfully my bedstead upon my steps will dash

And, crossing the frontier in perfect quiet, we
will wait till the light source no longer we can see,
and then we'll be embalmed by rainbows made of ash.

Bucharest, February the 15th, 10

Plecat

De mic și pîn-acum am tot simțit chemări
în clipele de rînd și-n cele cu durere
ca pradă să mă las la taina de cădere
sub albe dimineți ori negre înserări

Tărîmul ei era pe dincolo de zări
și gata eu eram să intru în mistere
căci ajungeam ușor la capăt de putere
cu riscul de a fi nou oaspe la-nnoptări

Eu sînt deja plecat din patul meu de ceasuri
tot mai încete sînt vocalele din glasuri
Dar mă urmează-apoi fidel culcușul meu

vom trece de hotar în liniște deplină
Cînd se va istovi și sursa de lumină
ne vor înmiresma cenuși de curcubeu

București, 15 II 10

The Alley

I walk uphill with ease, on both sides apple trees,
make the soft grass into a carpet, long, of dreams,
as the first Edens were, or so to me it seems,
as in a row of gentle, soft springs that never cease.

I feel my hair full of rejuvenescences,
and when the wind is blowing, with me there open streams
of images that speak, even unwritten, steams
that softly murmur under the soft caress of breeze.

Under the gentle steps violins play to me,
regular rhythms raising, as in a liturgy.
A generous soul with sunshine I am attracting thus,

to clearly drink out of my source of light so high,
here every impetus declines under the sky
the thirst of absolute will then the threshold pass.

Bucharest, February the 16th, 10

Aleca

La deal eu urc ușor în stînga-n dreapta meri
din iarba moale fac covor prelung de vise
precum eu cred c-a fost în prime paradise
un șir neîntrerupt de blînde primăveri

În plete simt cum cresc continui învieri
iar cînd adie-un vînt cu mine sînt deschise
imagini ce grăiesc în versuri chiar nescrise
ce murmură încet sub calde mîngîieri

Cînd pașii calcă lin viori s-aud cum cîntă
și ritmul regulat ca-n liturghii cuvîntă
Un suflet generos cu soare îl atrag

să se adape clar în sursa-mi de lumină
aci orice avînt sub ceruri se declină
iar setea de-absolut va trece peste prag

București, 16 II 10

Epic

I was a part of all that happened at that time,
in a brave carpenter's home that lay down below
his wife and children had at times a little row,
as shades I see them now, that from dark moments climb.

But then I go to sheepflocks forgotten under rime
by both the hill and spring, that vainly suffer slow
and to the suns of lore, that still a-rising go,
up on the peak of Cornu and with the same rays shine.

Then in some sonnet I re-find myself and, next
in superalphabet I'm reading its quaint text,
epics of mind and feeling it's saying and it reads

of legends and of heroes revived now in my dreams,
who're all inventing figures that overflow in streams,
and overbrimming spaces, they're fuelling with deeds.

Bucharest, February the 16th, 10

Epopée

Părtașă eu am fost la cele întâmplăte
în casa de mai jos a unui brav tîmplar
nevastă și copii se mai certau arar
ca umbre-i văd acum sub clipe-ntunecate

Dar mai în urmă merg la turmele uitate
de deal și de izvor ce suferă-n zadar
la sorii de demult ce încă mai răsar
la Cornu sus în vîrf cu raze neschimbate

Acum mă regăsesc în cîte un sonet
și textul i-l citesc în superalfabet
ce zice epopei de minte și senzații

în care re trăiesc legende și eroi
cu toții nascocind figurile-n șuvoi
iar faptele astfel alimentează spații

București, 16 II 10

Woman

Transformed to a young woman I felt myself last night,
her eyes moistened by dew, her lips of flowers made;
and as my wistful steps among the trees did wade,
drunk with myself I was, with my path-scented might.

I even took as dowry ideas' songs from height,
the very ones that made semantic thrills invade
the deep vibrations of the fruitful sprouts; their shade
with firebugs of meaning shone from its sparkle bright.

The miracle of breasts then with both palms I held,
and they were then the masters of all the vault rebelled.
And to its depth my being was by the moon entranced

which to its high-born son made love away from time,
black-stranded prince who stood 'neath the immortal lime,
and made the blood inflamed in agelong passion dance.

Bucharest, February the 17th, 10

Femeie

Azi noapte m-am făcut o tânără femeie
cu ochi de rouă uzi și buzele de flori
iar printre pomi mergeam cu pașii gînditori
cu mine mă-mbătam în izul meu de-alee

Ba chiar m-am înzestrat cu cîntec de idee
cel care îmi dădea semanticii flori
profundelor vibrări de germenii roditori
cu licurici de sens în buna lui scînteie

În palme îmi țineam minunea mea din sîni
iar ei erau atunci pe firmament stăpîni
Ființa mea era vrăjită-adînc de lună

și se iubea prelung cu-naltul ei fecior
cu negre plete prinț sub tei nemuritor
un sînge-aprins jucînd în patima străbună

București, 17 II 10

Elysian Fields

Beneath Work Street I am descending deep and I
keep sadly walking the Elysian Fields down there,
traces of pains appearing row after row I bear,
I easily retrieve them in darkness with my eye.
I see Ionut's shade, the pupil from nearby,
who lit the house with eyes that only songs did bear;
they were shut down by gas; the father, in his care,
wept and then went away under black roots to lie.
And Nelu, the most handsome of men and the most skilled
by a ruthless disease of the liver, too, was killed.
And even smart Florin had had his turn one day,
he lost his senses and then died in agony
in his small house of gypsies who mourned him ceaselessly.
And there are far more others and they all come my way.

Bucharest, February the 17th, 10

Cîmpuri Elizee

Sub strada Muncii-n jos cobor în adîncimi
și tristă eu tot merg pe Elizee cîmpuri
cu urme de dureri ce-apar în rînduri rînduri
le regăsesc ușor chiar prin întunecimi
Văd umbra lui Ionuț elevul din vecini
ce casa lumina cu ochii ca de cînturi
ei s-au închis sub gaz iar tatăl în frămînturi
a plîns și-apoi s-a dus sub negre rădăcini
Dar Nelu cel frumos și talentat bărbat
a fost răpus și el de boală la ficat
Chiar rîndul i-a venit deșteptului Florin
ce mintea și-a pierdut și a murit în chinuri
în casa lui de romi cu tragice suspinuri
Iar alții-s mult mai mulți și calea mi-o ațin

București, 17 II 10

Coffee

I am a coffee cup of pocelain pure and clear,
of Francophonic Sevres; the gist of light in me,
although imported is no stranger, for, you see,
I drink it in profoundly and deeper year by year.
I wish that I were set in a square corner; here,
indoors or in the garden, I'd shine unendingly,
whether I'm full or empty, vibrating equally,
whether I'm drunk up quickly or gram by gram, with fear.
I like it and it's normal that warm in hand I go,
when from the people's fingers caresses on me flow.
I filter in myself crumbs of the universe,
that into connotations most subtly I transform,
the scents held in the graces I make consumed in form
and tacitly sometimes the marvel of a verse.

Bucharest, February the 19th, 10

Cafea

Sînt ceașcă de cafea din purul porțelan
de Sèvres francofon cu izul de lumină
deși e de import nu mi-e deloc străină
ci o asimilez profund și an de an
În colț dreptunghiular vreau fundul să îl am
să strălucesc mereu în casă și-n grădină
și să vibrez la fel de-s goală ori sînt plină
băută de oi fi rapid ori gram cu gram
Îmi place și-i normal în mînă să fiu caldă
cînd degete de om în mîngîieri mă scaldă
În mine eu filtrez fărîmi de univers
pe care le transform subtil în conotații
să se consume fac miresmele din grații
și uneori tacit minunea dintr-un vers

București, 19 II 10

Drink Up

I wish they percolated me in a copper pot,
where in the froth's fine rhythm I slowly seethe and blend
of sugar brown a tad they should give me in the end,
lest I turn into syrup that's no good and tastes not.
For those who're chosen, then, this further wish I've got:
that I be poured into the cup of cobalt and,
with all the protocol to which the highborn bend,
under bowed heads, they should let me be steaming, hot.
But still as ritual, soft lips should at me sip,
so that on their white faces I see my meanings deep.
A stream of harmonies in senses I should wake,
soothe down the mind and conscience in torment and then, high,
raise new gods from the souls on wings up to the sky,
while in the senses juicy joys come to an outbreak.

Bucharest, February the 19th, 10

Bea

Eu mult doresc să fiu făcută la ibric
aci să clocotesc în ritmul fin de spumă
iar zahăr brun să-mi dea puțin ca să nu mă
prefacă în sirop ce bun nu-i de nimic
Apoi în mod normal la cei aleși le zic
că-n ceașca de cobalt aş vrea ei să mă pună
cu-naltul protocol păstrat de lumea bună
sub capul aplecat eu aburi să ridic
Dar tot în ritual moi buze să mă soarbă
și sensul meu să-l văd pe fața lor cea albă
În gură să trezesc izvor de armonii
și liniști să aduc în frământatul cuget
pe aripi să înalț noi dumnezei din suflet
în simțuri eu să isc mustoase bucurii

București, 19 II 10

He Was Inspiring

While sitting in the armchair, he catches all my scent
and just a sip he tastes, to see if I am strong.
Quick to my magic state I'm bringing him along,
anointing him with states to dreams semantic bent.

Then deep into his body I reach, where I am meant
to open up his waves into bitter-sweet song,
I bring into his senses delights so warm and long,
That to his childhood state he instantly feels sent.

So I, myself, creations of every kind can rear,
my savour gives to all of them the model clear.
It's architecture, first, that stands by me right now,

then the raw poem that artfully comes together,
while in their common meaning the fate has come to gather
and artists are united all by a sacred vow.

Bucharest, February the 20th, 10

Inspira

El în fotoliu stînd m-adulmecă prelung
și gustă doar un pic să vadă dacă-s tare
Eu iute îl transpun în magica mea stare
și cu trăiri de vis semantic am să-l ung

Adînc în trupul lui eu repede ajung
și unde-i desfac în cînturi dulci-amare
în simțuri îi aduc o caldă desfătare
ce-l poartă înapoi în vremea lui de prunc

Așa eu însămi isc creații de tot felul
savoarea mea le dă la toate clar modelul
Arhitectura e cu haru-mi în prim rînd

apoi poemul crud montat cu-aceeași artă
iar sensul lor cumun e dătător de soartă
de creatori uniți în sacru legămînt

București, 20 II 10

The Miracle

Out of what one can drink, in miracles I'm rich;
they're flowing out of me, but can reverted be,
the dregs down on my bottom can show one easily
the future paths and folks good, evil, which is which.

Loves as among mad people I easily bewitch,
that go afresh to worlds that shine out distantly,
where rarely miracles show accidentally,
new meanings bearing on new wreaths occurring each.

Thousands of words in me constantly churn and churn,
from which a thousand learnings I carefully discern,
so that I bear a logos with bloomed verbs, instantly.

Their root will by my sap be nurtured and be wet,
a world that is re-born will be in raw light set,
and kids in early age will then true prophets be.

Bucharest, February the 20th, 10

Minunea

Din cele ce se beau bogată-s în minuni
din mine ele ies dar și invers se poate
în zațul meu din fund ușor e să s-arate
cărări de viitor cu oameni răi ori buni

Din mine izvorăsc iubiri ca-ntre nebuni
ce proaspete se duc în lumi îndepărtate
pe unde uneori miracolul s-abate
cu sensurile noi purtate de cununi

În mine se topesc cu miile cuvinte
din care eu aleg profunde-nvățăminte
să isc un logos nou cu flori în predicați

Iar rădăcina lor licoarea mea o udă
o lume renăscînd se luminează crudă
copii de mici vor fi profeți adevărați

București, 20 II 10

Sonnet

I was named sonnet; in the term I take delight,
my calling used to be, in a straight space to say
the meaning deep that there, beyond the word does stay,
but which is fated by a canon to abide.

Therefore it's drawing out, in joys the heart does hide,
the nuclei in feelings and in beliefs hid'way,
it vests them in the blooms of song, as pure as day,
which then, by writing turn to waves of perfume light.

Hierarchies of poems make me their topmost, and
as fruit of greatest zeal, it's there that I will stand.
A sense of hidden prayer in all my text is breathing.,

that quaintest books do carry far in the world and wide.
In the most stunning places you'll find that they can hide,
But there will rise, tomorrow, a sun that is decreasing.

Bucharest, February the 21st, 10

Sonet

Am fost numit sonet și termenul îmi place
menirea mea era să spun în cadru strîmt
profundul înțeles ce trece de cuvînt
dar care cu canon sortit e să se-mpace

De-aceea cu chemări din inimă el trage
nuclee de simțiri dar și de crezămînt
și le îmbracă-apoi în florile de cînt
ce-n unde de parfum cu scrisul le desface

Pe scări de poezii eu sînt suprem nivel
și-acolo mă așez ca fruct de mare zel
Miroase-n textul meu un sens de rugăciune

ce-n lume-i răspîndit prin desuete cărți
Ascunse ele stau prin uimitoare părți
dar mîine-i răsărit de soare ce apune

București, 21 II 10

Pairs

A balance is my structure, in its entirety,
which is all made up of most sappy harmonies,
all written in a wreath of grave-toned melodies,
clearly articulated in purest parity.

My verse contains two parts, marked by caesura, see,
a break in thought and in syllables' cadencies.
Quatrains articulate and modulate at ease,
in long rows of iambs that count enchantedly.

And in my tercets rows of pairs will come up still,
to most distinguished ears imparting all their thrill.
First there's a distich, as a nice belt that is moulded,

and then a new quatrain, as a gods' crown I blend,
of feelings and ideas the concert thus to end,
that in mysterious scent, profoundly has unfolded.

Bucharest, February the 21st, 10

Perechi

Eu echilibru sînt în toată-a mea structură
în care se cuprind mustoase armonii
înscrise în buchet de grave melodii
articulate clar în paritate pură

În vers sînt două părți marcate de cezură
ca pauză în gînd și în silabe vii
Catrenele îmi sînt articulări mlădii
pe șirul lung de iambs cu magică măsură

Și în terțete sînt tot rînduri în perechi
ce voluptate dau distinselor urechi
Întîi e un distih drept brîu frumos pe haină

apoi tot un catren coroană ca de zei
ce-ncheie un concert de simțuri și idei
desfășurat profund într-un parfum de taină

București, 21 II 10

Sense

You can predict the sonnet, within its boundary tense
although it seems redundant, its nodal points when weighed.
Still, there appear new channels, under today's quill laid,
to stir up thoughts and feelings and the sensible sense.

These cumulate in acts subvisible and hence
they feed great tensions that are overreal and wade,
rooted in dreams and songs of sorrow, to invade
the warm wave in the minds, under its drawbridge tense.

All the discourse is placed within the Holy Ghost
it humbly fills the sky with tiny waves, a host.
The poem thus unfolds in full transcendency,

and with the murmur that its human beat does stir,
it hopes to make the timeless in human flesh occur,
and thus to give flesh to the wondrous cadency.

Bucharest, February the 22nd, 10

Sens

În cadrul lui prea strîns sonetu-i previzibil
și pare redundant în punctele nodale
Sub pana de acum sînt însă noi canale
de-a răscoli simțiri idei și sens sensibil

Acestea prin cumul în actul subvizibil
hrănesc mari tensiuni ce sînt suprareale
cu rădăcini în vis și cîntece de jale
pe valul cald din minți sub podul lui mobil

Discursul e total plasat în sfîntul duh
prin care-aduce-umil mici unde în văzduh
Poemul merge-astfel în plină transcendență

cu murmurul iscat de ritmul lui uman
sperînd în nemuriri în trupul pămîntean
în care s-o-ncarna mirabila cadență

București, 22 II 10

Wake

In the long row of years, the peril may occur
that the exhausted quill lie gently down and sleep,
leaving behind it discourse in desolation's sweep,
turning to nothingness all the vague echo's stir.

I, as a sonnet, words *in muce*, though, prefer
to stay on, on the new dawn an open eye to keep,
watch a new pencil in the world as it does leap,
under its point of meaning, leaves blazing as they were.

Behold, he's here; to him I'll now my secret show,
that he might think his gift did God on him bestow.
Him, who is fast asleep, I'll make him dream of me

and even if he should not wake up from his sleep,
my image clinging to him and close to him will keep
with letters in the naught he'll work eternally.

Bucharest, February the 22nd, 10

Veghe

În lungul şir de ani e riscul să se culce
şi să adoarmă lin condeiul obosit
în urma lui lăsînd discursul pustiit
iar vagului ecou să i se pună cruce

Eu ca sonet rămîn cu verbul meu în nuce
să pot astfel veghea spre noul răsărit
un alt creion să văd în lume revenit
sub vârful lui de sens o foaie să străluce

Dar iată-l c-a sosit şi-i dau secretul meu
să creadă c-are har chiar de la Dumnezeu
Pe cel ce doarme-adînc îl fac să mă viseze

dar poate că nicicînd el nu se va trezi
icoana mea şi-atunci tot nu-l va părăsi
cu slove în nimic va merge să lucreze

Bucureşti, 22 II 10

Rose

I am a rose that's planted and from a sonnet grow,
in the new soil of time that's moist with spring and still
the plough of symbol on a hill of thought does till,
that many suns for sprouting into the ground it sow.

Upon the field that faces the village, light does show
and I can feel the buds that shoot out at their will,
like maiden breasts, too full of saps that overspill,
like hours of the dawn, hardly awakened, go.

I'm in the garden corner a hope of discourse stilled,
for only with my group of people it's fulfilled.
I'm a good neighbour to the grass, the trees, the blooms.

To the subskyly vaults meaning we bring along,
and give a new birth to its clear and limpid song,
into the world I pour perfume of thrills that looms.

Bucharest, February the 24th, 10

Trandafir

Eu sînt un trandafir într-un sonet plantat
în solul nou de timp cu must de primăvară
cînd plugul de simbol un deal de gînd tot ară
să pună în pămînt mulți sori la semănat

Lumina-a răsărit pe cîmpul dinspre sat
iar eu bobocii-i simt că vor să iasă-afară
de sevă fiind prea plini ca sînii de fecioară
ca orele din zori ce-abia s-au deșteptat

Speranță-s de discurs în colțul de grădină
ce numai cu-al meu grup ea poate fi deplină
Un bun vecin eu sînt cu iarbă pomi și flori

Prin noi se-nalță sens spre bolta subcerească
și cîntecul ei clar îl face să renască
în lume eu aduc parfumuri de flori

București, 24 II 10

Bloomings

The month of May engenders semantic bloomings and
symphonic petals shine on everything that grows,
that by their very nature can bring up royal shows
where thoughts in colours and secluded loves will blend.

I'm a dark violet hue, that secret meetings send
from ray mixing with soil on paths where no one goes,
paths of attraction deep in carnal words that knows
the secret target where its praises it should send.

Scents in my cup make one spasmodically high,
for gods' marvellous gift has brought them there to lie.
When fingers touch me, I vibrate uncannily,

the stalk, wishing for tiny blood sparks will then awake,
but here the impetus most sensuous does break.
Therefore, sometimes, at night, I'm dreaming savagely.

Bucharest, February the 24th, 10

Înfloriri

Lansează luna mai semantice-nfloriri
și peste tot lucesc simfonice petale
ce fac prin firea lor spectacole regale
de gânduri în culori și tainice iubiri

Eu sînt un mov închis iscat de întîlniri
de rază și cu sol pe neumblata cale
de-atracții din adînc a verbelor carnale
în numele ascuns al unor preamăriri

Mireasma-n cupa mea spasmodic te îmbată
aceasta fiind de zei mirific încărcată
Cînd degete m-ating eu inedit vibrez

tulpina însă vrea mici scînteieri de sînge
avîntul senzual aci pe loc se frînge
De-aceea uneori sălbatic eu visez

București, 24 II 10

Senses

Some say that I am lovely just as an ornament,
and others as a symbol of love are seeing me,
they say I'd much increase states of felicity,
with a euphoric rhythm to any sentiment.

Through every sense I enter, becoming permanent
in beings, through their sight, or smell, or equally,
in song, in taste or in the thrill of touch can be,
and all into a fervent concerto sediment.

I make love to the body that's fully wrought of light
and thus the love sublime will bear the fruit to sight.
From us to the high spirit in skies the rays are brought

and in its garden we are planting meanings new,
that from the roots of verses we are discerning through.
Here never fade away the petals rich of thought.

Bucharest, February the 25th, 10

Simțiri

Spun unii că eu sînt frumos ca ornament
iar alții că aș fi un simbol al iubirii
că aș spori pregnant chiar starea fericirii
un euforic ritm la orice sentiment

Cu fiecare simț eu intru permanent
în ființă ori prin văz ori darul mirosirii
prin cîntec ori prin gust, fiorul pipăirii
și toate la un loc într-un concert fervent

Eu însă fac amor cu trupul de lumină
și-așa se face rod din dragoste sublimă
Din noi se raze duc spre spiritul din cer

și în grădina lui sădim noi înțeleșuri
pe care le-am desprins din rădăcini de versuri
Petalele de gînd aci nicicînd nu pier

București, 25 II 10

Namings

Before I became time, I was a likelihood.
the word then clearly said that I should be idea,
straying the grotto 'neath the path as shadow mere,
and without any purpose ahead of me that stood.

Then a vibrating name came to my nook and would
love me at once, believing a woman that I'd be
he said his intuition told him I want a key.
A voice *post factum* fated that our new names should

be now: „You are a he-rose and a she-rose is she
and then by symbiosis ever so warm there be
a bloom that's blooming like fresh rainbows on its rod

and you should be charmed petals to the new world and give
under arched vaults the song of perfume that you weave,
to my elation as a ghost from supragod.”

Bucharest, February the 26th, 10

Numiri

Nainte de-a fi timp posibilă am fost
Cuvîntul clar a zis ca eu să fiu idee
ca umbră rătăcind prin grotă sub alee
și fără a dori să nimeresc un rost

Un nume ce vibra veni în adăpost
și m-a iubit pe loc crezînd că sînt femeie
zicea c-a intuit speranța mea de cheie
O voce a decis să ne boteze post

factum Tu trandafir iar ea să fie roză
să se ivească-apoi prin caldă simbioză
o floare cu lumini de fraged curcubeu

și lumii noi să-i fiți minune de corolă
iar cînt să parfumați sub arcuri de cupolă
spre bucuria mea ca duh din suprazeu

București, 26 II 10

The Table

I'm a great table made of oak planks, as it were,
my legs are like a bear's and a thick pane also,
with such dimensions it might seem that I am low,
but I was carved by a most skilful carpenter.

Some traces even of the precious gift occur
of chip axe and of jack plane that did too happy show
so beautiful a thing to make with what they know,
that they should not bring shame on the proud forrester

who cut the wood so many and many years ago
and sorry that its life this way he's letting go.
The chairs around me also are crafted very nice

as we stand all together, like in a group we're caught,
the tablemates are waiting, their hunger in their throat,
the wolf-like hunger taking them straight to paradise.

Bucharest, February the 26th, 10

Masa

O mare masă sînt făcută din stejar
picioare ca de urs și o tăblie groasă
cu-așa dimensiuni se pare că sînt joasă
cioplită eu am fost d'un iscusit tîmplar

Chiar urme se mai văd din prețuitul dar
de bardă și rindea ce-au fost prea bucuroasă
din dibăcia lor produs frumos să iasă
să nu-l aducă-n rîs pe mîndrul pădurar

ce lemnul a tăiat cu mulți mulți ani în urmă
dar cu păreri de rău că viața lui o curmă
Cu scaune-n jurul meu lucrete tot cu artă

noi toate la un loc formăm masiv un grup
mesenii așteptînd cu foamea lor în trup
aceea ca de lup și care-n rai îi poartă

București, 26 II 10

Shady

I'm feeling a long rustle of leaves inside of me,
that's made by a grave spirit, rummaging them so light,
bringing to life my great corolla full of might,
calling the hidden powers to life, thus, suddenly.

The clearings all resounded with songs of yearning, see,
and all the downhill valley resounded clear and bright,
branches of violins brought ballads to the height,
in better days or worse I'm with them constantly.

The body of my thought old shadows does now gather,
so that, in the strong scents they put their print together.
Secrets of treasures lie there deep inside of me

sometimes choice persons can their rich vibrations feel,
when into dialogue they come over a meal
and this receives an accent of immortality.

Bucharest, February the 27nd, 10

Umbroasa

În mine-aud mereu un foșnet lung de frunze
iscat de-un spirit grav ce-ușor le răscolea
însuflețind astfel corola mare-a mea
chemînd la noi simțiri puterile ascunse

De cîntece de dor poieni erau pătrunse
și valea mai în jos melodic răsuna
din ramuri de viori balada se-nălța
cu ele eu vibrez în bună zi ori rea

În corpul meu de gînd vechi umbre se adună
ca în miresme tari pecetea să își pună
În mine zac adînc secrete de comori

le simt din cînd în cînd persoanele alese
ce-n dialog se prind cu sensul pur din mese
acestea căpătînd accenți nemuritori

București, 27 II 10

The Beautiful One

A thrilled young lad and a fresh maid were sitting in
my shadow and were grazing their cattle and then all
the blooms around into the deepest love did fall,
and all the summer maddened in germs of idyll's spin.

Profound but also fragile their call would slowly win
and in the fiery bodies vibrations sang their call,
their burning bloods would blend in them and roll,
and moments wrote down love, a new page to begin.

Years passed along and they're still sitting on my brink,
out of their champagne glass their utter love they drink.
There is a candle still that's shining on their face,

and, still, they seem so sad in their prolonged caress,
the Eden of erelong has gone into distress,
and time carries its burden at a much slower pace.

Bucharest, February the 27th, 10

Frumoasa

Un fremătînd băiat și-o fragedă copilă
stăteau la umbra mea și vitele pășteau
iar florile în jur se tot înamorau
și vara-nnebunea în germen de idilă

Chemarea lor era profundă dar fragilă
în trupuri ca de foc vibrările cîntau
și sîngii lor aprinși în ei se conjugau
iar clipele scriau amor pe-o nouă filă

Trecut-au ani și-acum la colțul meu ei stau
din cupa de champagne iubirea lor și-o beau
O lumînare-aci pe fața lor străluce

și totuși parcă-s triști în mîngîieri prelungi
căci a murit de mult edenul de atunci
iar timpul obosit povara greu își duce

București, 27 II 10

The Phrase

He laid out sheets on me and now I see him write,
in a perfect concord with all my being, for
we're destined by the same bright star that high does soar,
to put into our discourse the substance full of might.

He writes a sonnet, since this has been craft and plight
for twenty years to him, speech yearning in his core,
with thoughts and feelings, and the craving to sing more,
destinies, pains in songs that purely come to height.

There are decades since fate has simply just obeyed
and has absorbed all that there had remained unsaid.
But, look the pencil broke, right from the path of rays

that struck too hard the wish of being and then, see,
trying within the logos new sense to bring to be,
forever in the timeless unended stays the phrase.

Bucharest, February the 28th, 10

Fraza

Pe mine foi a-ntins și-l văd acum că scrie
într-un acord perfect cu toată ființa mea
căci sîntem hărăziți de-aceeași mîndră stea
să punem în discurs substanță mereu vie

El face un sonet căci asta-i meserie
de douăzeci de ani cu dor de-a cuvînta
cu gînduri și simțiri dar și de a cînta
destine și dureri în pură melodie

Decenii sînt de cînd durata s-a supus
la actul de-a sorbi tot ce era de spus

Dar iată că s-a frînt condeiul dinspre raza
ce a lovit prea dur dorința de a fi
în logos încercînd noi sensuri a spori
Rămîne-n veșnicie neîncheiată fraza

București, 28 II 10

University

A palace I'm here, University,
within me, many brilliant minds do teach
and many problems the debate will reach,
with pathos and with full authority.

Youngsters eager to learn will come to me,
some are courageous, others hardened, each,
into the tie of their good parents, which
are left to their quaint houses, distantly.

I don't know how I should help one of these,
for, in his corner, he is not at ease
to enter all of the bureaucracy.

So then a secret door I open wide
and tresses loose will easily decide
they'd kissed for aye and for eternity.

Bucharest, March the 2nd, 10

Universitate

Palat aici eu sînt Universitate
în cadrul meu predau mult luminate minți
și se dezbat adînc problemele fierbinți
cu patos necesar și autoritate

La mine tineri vin ca să învețe carte
sînt unii curajoși dar alții prea cumiți
ce încă sînt legați de bunii lor părinți
lăsați la casa lor pe undeva departe

Pe unul din aceștia nu știu cum să-l ajut
că-l văd în colț retras și nu prea priceput
să intre în hățiș de rea birocrație

Atuncea îi deschid o ușă pe din dos
iar niște plete lungi zbucniră drăgăstos
cei doi s-au sărutat cu izul de vecie

București, 2 III 10

CUPRINS / CONTENTS

<i>Foreword / Cuvînt-înainte</i>	5/9
The Arrow of the Shade / Săgeata umbrei	14/15
Roots of Heaven / Rădăcini de rai	16/17
The Land of Light / Ținutul luminii	18/19
Gloomy Sky / Cer închis	20/21
Dust of Speech / Pulbere de grai	22/23
The Balance of Synaesthesia / Balanța de sinestezii	24/25
Time Corner / Colț de timp	26/27
Dead Leaves / Frunze moarte	28/29
Sunshine and Void / Soare și vid	30/31
Text and Baptisms / Text și botezuri	32/33
The Red Spell / Roșul soroc	34/35
The Glass / Paharul	36/37
Thirst of Fruit / Sete de roade	38/39
The Sonnet 'neath my Brow / Sonetul de sub frunte	40/41
Reality and Dream / Real și vis	42/43
Seeds of Night / Semințe de noapte	44/45
The Sonnet as an Icon / Sonetul ca icoană	46/47
Skies of Churches / Ceruri de biserici	48/49
Eternity in Alert / Veșnicia în alarmă	50/51
A God's Impulse / Impuls de zeu	52/53
Burnt Nest / Cuib ars	54/55
Pining for Pain / Dorul de durere	56/57
The Window / Fereastra	58/59
A Bunch of Eyes / Buchet de ochi	60/61
The Bank of the Sonnet / Malul de sonet	62/63
Moments' Flight / Zbor de clipe	64/65
Night in Daytime / Noaptea zilei	66/67
The Door of Time / Ușa timpului	68/69
The Taste of Undeath / Gustul de nemoarte	70/71

The Ascent of the Flakes / Înălțarea fulgilor	72/73
Seeds in the Metaphor / Sămînță-n metaforă	74/75
Christmas / Crăciun	76/77
The Fall of the Word / Căderea verbului	78/79
The Silences in Verse / Tăcerile din versuri	80/81
Heading for Nothingness / Nimicnicire	82/83
Flakes from the Stars / Fulgi din stele	84/85
Deserted by Time / Părăsit de timp	86/87
The Stove / Soba	88/89
The Mirror / Oglinda	90/91
Tilling with Time / Cu timpul la arat	92/93
Absolute Zero / Zero absolut	94/95
The Bookcase / Biblioteca	96/97
Writing / Scriitură	98/99
Violin Light / Lumină de vioară	100/101
The Reflexive Poem / Poemul reflexiv	102/103
The State of Meaning / Starea de sens	104/105
The Treasure / Comoara	106/107
Trio / Trio	108/109
The Screen / Ecranul	110/111
Postmodern / Postmodern	112/113
Vault of Meaning / Boltă de sens	114/115
Poetic Sleep / Somnul poetic	116/117
Time / Timpul	118/119
Clouds and Language / Nori și limbaj	120/121
Memory Corner / Colț de amintiri	122/123
Happy Nothingness / Nimicul fericit	124/125
Flakes of Concepts / Fulgi de concepte	126/127
The Ceiling / Tavanul	128/129
Even in Memories Lost / Pierdut și-n amintiri	130/131
The Locks of Speech / Pletele vorbirii	132/133
The Sleep of the Idea / Somnul ideii	134/135
Wings of Dream / Aripă de vis	136/137
The Paper / Hîrtia	138/139
Nature / Natura	140/141
The Writing / Scriitura	142/143
The Adventure / Aventura	144/145
Reading / Lectura	146/147

The Terrace / Terasa	148/149
The Terrace and the House / Terasa și casa	150/151
The Terrace and the Table / Terasa și masa	152/153
The Terrace and the Scythe / Terasa și coasa	154/155
Terrace in Light / Terasă luminoasă	156/157
Space without Time / Spațiu fără timp	158/159
The Radio / Radioul	160/161
The Snow / Zăpada	162/163
Past Feelings / Trecutele trăiri	164/165
Temple / Templu	166/167
Place of Nothingness / Locul de nimic	168/169
Never / Niciodată	170/171
The Bed / Patul	172/173
Wide / Lat	174/175
Dreamed / Visat	176/177
Gone / Plecat	178/179
The Alley / Aleea	180/181
Epic / Epopee	182/183
Woman / Femeie	184/185
Elysian Fields / Cîmpuri Elizee	186/187
Coffee / Căfea	188/189
Drink up / Bea	190/191
He Was Inspiring / Inspira	192/193
The Miracle / Minuna	194/195
Sonnet / Sonet	196/197
Pairs / Perechi	198/199
Sense / Sens	200/201
Wake / Veghe	202/203
Rose / Trandafir	204/205
Bloomings / Înfloriri	206/207
Senses / Simțiri	208/209
Namings / Numiri	210/211
The Table / Masa	212/213
Shady / Umbroasa	214/215
The Beautiful One / Frumoasa	216/217
The Phrase / Fraza	218/219
University / Universitate	220/221